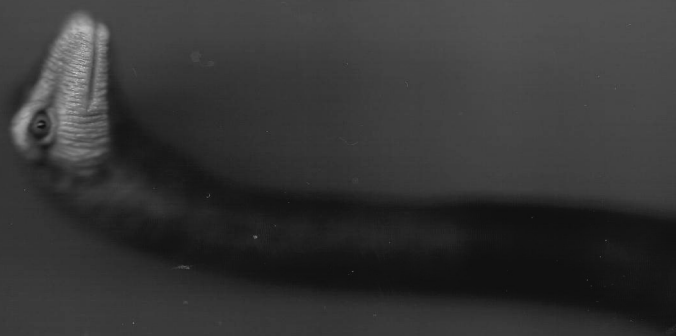

PORGazeen 61

Pořád jen to samý

Úvodník

Další bezesné noci (ono když člověk nespí, tak se mu ani nic moc zdát nemůže). Další prsty odřené z tukaní na klávesnici a zase nová křeč v zápěstí ovládajícím myš. Mnoho krásných dní promžouraných nad monitorem. Mnoho zoufalých e-mailů nejen redakci. Mnoho dušené bezmoci a vzteku na můj poražený perfekcionismus. Por-gazeen 61 je tady. Hurá hip hip, už z kola syp...

Než vám začnu vykládat, jak je i tohle číslo úžasné, chtěla bych jen pár vteřin vašeho tichého soucitu. Má narcistická nátura si nemůže nechat ujít poslední příležitost, kdy vám můžu sdělit nějaké velké moudro. Měla bych si to teď dobře promyslet... Hmm, kdo mě zná, ví, že předchozí věta měla čistě výplňový charakter. Asi to jediné, co chci na tomto místě říci, je krutá šéfredaktorská pravda...

Na začátku se cítíte výjimečně. Věříte, že celou tvář časopisu změníte, že nadchnete davy, že se stanete důležitou součástí školního života. Je smutné, že iluze v tomto případě opouští vaše představy mezi prvními, šlechetně uhýbající pouze dobrým úmyslům, které se třísťí při nejmenším střetu s realitou. Rychle ztratíte jiskru. Po čase i nit. Nakonec redakci. Úplně vyždímaní a neschopní delších proslovů se šinete dny s děsivou vidinou data uzávěrky. Měli byste mluvit, měli byste psát, měli byste se sakra konečně po několika letech skamarádit s tím pekelným grafickým programem... Ale ono to najednou nejde. Nemůžete texty určené k publikaci ani vidět. Stejně jako jejich autory, kteří jsou bolestnou připomínkou dalšího osobního selhání. Zároveň se nemůžete ani pořádně soustředit na nic jiného, protože se po nocích snažíte doklepat vše ke zdárnému konci...

Mimochodem v rámci koláže myšlenek bych ještě ráda vyvedla z omylu ty z vás, ke kterým se ještě nedoneslo, že šéfredaktorování téhle tiskoviny nemá s vynikajícím prospěchem zcela nic společného (spíše naopak). Veřejně tady v rámci podpory všech, kteří mají dojem, že tuhle školu nezvládají, nebo sem nepatří, prohlašuji, že jsem člověk líný, téměř nevzdělatelný a poměrně se blízcí onomu pověstnému polenu. Nejsem ani o nejmenší špetičku lepší než kdokoli z vás, takže se přestaňte laskavě vmlouvat na to, že vaše texty nejsou dostatečně intelektuální a bla, bla, bla (jelikož větší infantility než já už stejně nevyprodukuje) a koukejte ty, kteří přijdou po mně, podpořit, aby je tahle mašinerie nesešrotovala dřív, než by bylo záhodno.

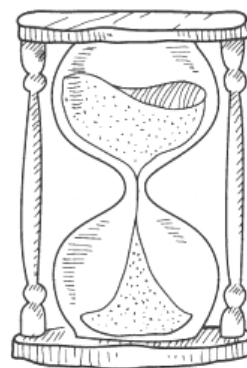
Na závěr bych ráda upřesnila že, jak už vám jistě došlo, odebírám se do šéfredaktorského důchodu. Nedělám si iluze. Měkká postel mě ještě nečeká, ale každopádně už příští úvodník nebude psán mou rukou. Těm z vás, kteří si právě oddechli, gratuluji. Zbytku velice děkuji za podporu a doufám, že si i v tomto čísle najdete nějakou svou srdcovku.

S posledním úsměvem
El Chlebounová

PS: Majda R. vyjádřila mé pocity za mě (viz poslední stránka).
I když to původně jistě neměla v úmyslu... Dík, holka! ;)

OBS a H

Úvodník	2
Stalo se	3
Omluvná půlstránka	4
Natáčení videoklipu	5
Lyžák z pohledu terciána	6
Lyžák z pohledu sekundána	6-7
Gaudeamus	8
Rozhovor o LPGA	9
Omrzlý zadek	10-11
Glosy	12
Kam se rodili podělí mluvčí	13
Z PORGMUN-deničků	14-15
10 věcí, co mě zlobí	16
O češtině v angličtině	17
Usměj se	17
Žena v domácnosti	17
Septimánský sten	18
Poezyje	19-20
Den na Kepleru	21-22
Rekonstrukce půdy	22
Deutsche Seite	23
English page	24
Perly sviní(m)	25
Z Vídně	26
Horoskop	27

ZNEJTE SVĚ LIMITY

Sta / O SE

Kvarta to na svém večírku pořádně rozjela * Devat' * Počkat, počkat, kvarta měla večírek?! * Počítač se přehřívá, stačí trochu kyslíku a začne hořet! * Kvarta propadla totálnímu zoufalství v hodině zeměpisu, směje se i čárce na papíře * Na samotce u lesa * Jak říká Rašid, v Přezleticích jede dizajn. Vycházející hvězda českého rapu, která už teď je dost vysoká. Ehm, vysoko. * Malý ptáček říká, že Š. L. je *urák. Hurák. Dělá hodně Hurá! * Konspirační teorie v kvartě * Tercie má absťák * L. K. ho má taky. * O primě toho mnoho nevíme * Yolo kolo? * Vánoce s gothajem s cibou. Kdo má víc? * Čuvun pekl s láskou * Máme na semináři víc queer než straight lidí. Hip hip hurá. * Celej vyšší gympl je na pokraji propasti nervového zhroucení. Lidi pomalu přepadávají do černé nicoty. Ups. * Ani septima se nebaví. * Ale zase začne. * House party s Mišoněm * T. H. a V. M. experimentálně zjistili, že ze Sedlece na Kobyly to pěšky trvá hodinu a tři čtvrtě. I s železnou tyčí. * Septima začíná se zatahování školy brzo, Gaudeamus a DOD jsou však prozatím docela ušlechtilé důvody. Ne? * Chalupa V. H. má příhodnou polohu uprostřed ničeho a je v ní hrozná zima. 13/12 doporučuje. * PORG na SEX, narychlo a zběsile. * Jako reálně, kdo jsou BYMBASS? * Ty nejlepší home made sušenky, masala, brownies, čajový sušenky, čaje a hromady peněz. Ve znamení těchto věcí se nesl Čajový den. * PLESY * PORGMUN se blíží. Pomoc. * Selfies jedou. Jen tak dál děti, milujte sami sebe. * Je dost práce přimět někoho, aby to dělal za vás. * Bojujeme za CTY a uprchlíky. S. K., tahle písnička je pro Tebe.

Švýcarsko, Londýn. Kam ještě se T. H. a J. T. podívají? * L. S. a intelektuál R. Č. * Můžeme natočit film o F. T.? Děvče, vážně obdivuji tvůj život. A závidím. (nejdřív s O. P. (NP), průběžně A. V. a pak jako V. M.? Každopádně, hodné GG spin-offu, no ne?) * E. Hu. a J. L. * Nezávislé zdroje potvrdily, že M. A. dobře líbá. * A taky je M. A. údajně zase k mání. Takže tam v té kvartě vám držíme palce, dámy! * E. R. už dlouho – J. F. a +- J. D. * T. Č. ? B. S. * T. F. ? J. Č.

Povídka na pokračování

Za zády mi tikají hodiny. Jsem si naprosto jist tím, jak vypadají, i když jsem je nikdy neviděl. Jsou to staré hodiny s kyvadlem, a pokaždé, když ručička dospěje na konec své šedesátiminutové pouti, se otevřou dvířka a z nich vyjede ven stojánek bez kukačky, protože vše, co může, odsud odletí, zmizí a radši zapomene. Zůstávám jen já, ne že by se mi snad nechtělo odejít, ale já nesmím, alespoň zatím. A tak čekám, posazený na židli, uprostřed čtyř stěn a mým jediným společníkem jsou ty staré kukačky bez kukačky, které ke mně promlouvají svým monotónním tik, tak, tik, tak... Stále znovu a dokola. Než se náhle, bez jediného znamení, odmlčí.

Mám se otočit na hodiny? (1)

Mám zůstat sedět na místě? (2)

Omluvná půlstránka

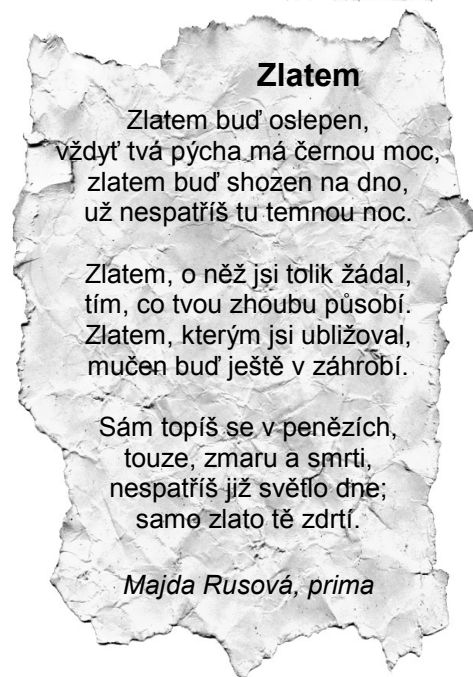
Je už lehce trapnou tradicí, že se v Porgazeenu vždy vyskytne větší či menší počet chyb. Ani minulé číslo nebylo výjimkou, ale tentokrát mě některé detaily rozčílily více než přehmaty jinde. Proto cítím potřebu alespoň zlomek uvést na pravou míru.

1. Kalendárium bylo dílem Lukáše Svobody z kvarty.
2. Ani u Deutsche Seite nebyl uveden autor. Jednalo se o Honzu Jílka ze septimy
3. 6+0 otázek na staronové profesory vypracovaly Klára a Františka z kvinty
4. Povídka Veselé unavené Vánoce byla dílem literárního dua Lukáš Svoboda (kvarta) a Petra Nosková (kvinta) - kterou jsem dokonce zapomněla napsat do tiráže
5. A v neposlední řadě nešťastná „Přací stránka“, se kterou jsem prožila množství trablů a nesnází, abych po vytisknutí zjistila, že u několika textů chybí autorství. Proto otiskuji miniaturu s vysvětlujícími popisky.

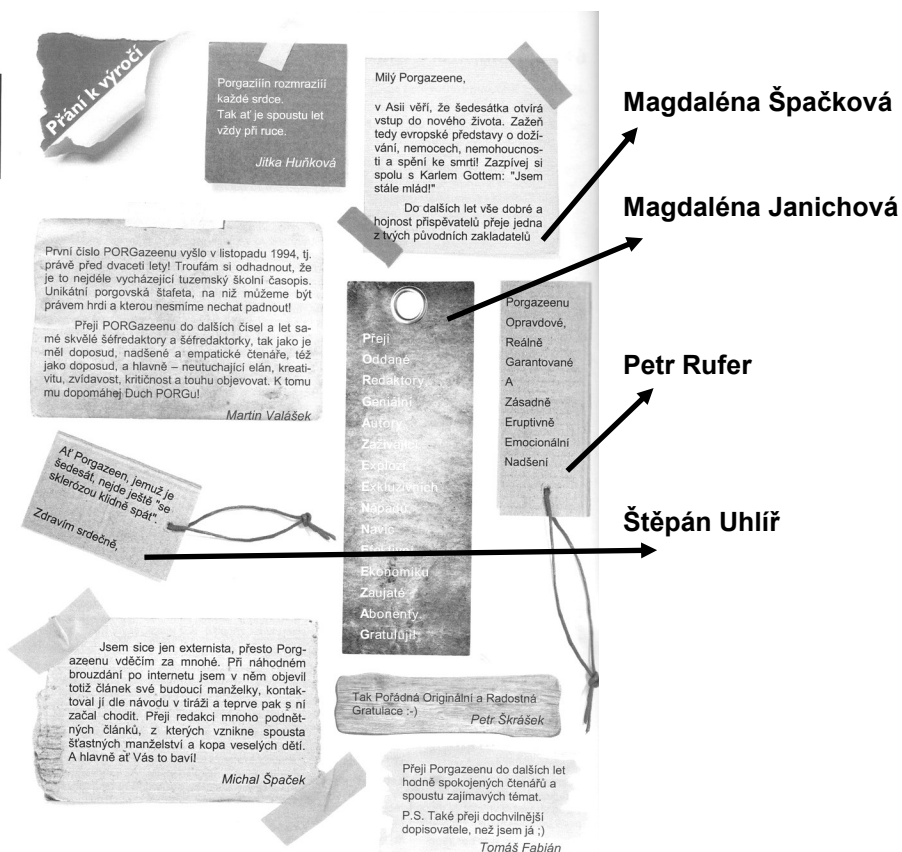
Za všechny zmíněné chyby (a desítky těch gramatických) se omlouvám a doufám, že vám čtení moc neznepríjemňovaly.

S pozdravem

El Chlebounová

Majda Rusová, prima

Imate vám mysl dobromysl? Přivoně k buřinkám a čajim v UMLUW!

Natáčení hudebního videoklipu

ANEB SEXTÁNI Z LIBEŇSKÉHO PORGU SE ZHOSTILI ÚKOLU PO SVÉM

V tu zřejmě nejteplejší a zároveň největrnější sobotu ledna roku 2015 jsme se vydali na natáčení videoklipu k písni Skříně, která bude sloužit jako reklama na obchod s nábytkem.

Za Prahou mezi kozami

Stojíme na předposlední zastávce autobusu 302, po hodině a půl cesty jsme konečně dorazili do Přezletic, menší vesnice nedaleko za Prahou. O tom nás ujišťuje vedle nás postavená ohrada, ve které se pase několik koz, ale také to, že autobus tudy projede jen jednou za hodinu. Musíme čekat na doprovod sextánů, žádná pořádná cesta k nim domů nevede, proto se nám radši vydají naproti, abychom se později nemuseli složitě hledat. Když kráčím přes zablácené pole vedle malého potůčku, nedivím se jim, že po nás nechťeli, abychom cestu hledali sami. Já sama bych toto za cestu neoznačila, vydala bych se jinudy a hledaný dům nenašla. Po pár minutách pomalejší chůze (všichni si totiž dávali velký pozor na to, kam šlapou) se konečně ocitáme v teplém domově jednoho z hlavních strůjců toho videa, Davida Panýra.

Nadýmáček, pole a panda (tohle bude vážně sranda)

Další ze sextánů, Martin Bláha, sedí u počítače a doladuje poslední detaily písně. „Už to upravuju několik hodin dneska a včera jsme to asi tři hodiny nahrávali. Jsem fakt unavenej,“ říká Davidův spolužák Martin. „Pojďte se ještě kouknout na ten text a vymyslet nějaký scénář.“ Souhlasíme, musíme si udělat nějaké body, podle kterých se budeme později řídit. Procházíme si text a přepisujeme věci, které budeme potřebovat na natáčení s sebou, půjdeme totiž ven.

Největší problém máme se zajištěním hudby, sice bereme počítač, to ale není ideální řešení, vzhledem k tomu, že stojíme na zabláceném poli a nemáme ho kam položit, takže ho musíme držet celou dobu v ruce. Septimánka Petra Vávrová se ujme točení a rozděljuje instrukce. Točíme úvodní scénu, kdy se hlavní protagonista videa David prochází po poli se židlí a pak si na ni sedá. Po několika pokusech se nám to podaří a dostaneme nápad, jak video vylepšit po svém. Jeden z kluků si na sebe vezme oblek pandy, udělá kotrmelec, kopne do židle a ta odletí. Celá situace je ještě komičtější, než lze popsat. V tomto duchu se ubírá celé venkovní natáčení, strávíme tam déle než hodinu, až konečně přijde natáčení zřejmě nejnáročnější scény.

Sextáni zakoupili nadýmáčka – ač může být název zavádějící, jde o pouhou dýmovnici, ta ve videu udělá dobrý efekt. Teď nadešel čas, kdy ji použijeme. „Tady hrozně fouká vítr, pojďte mi někdo pomoci. Já to neumím zapálit!“ křičí někdo. Vítr fouká opravdu hodně, scénář se před pár minutami ještě vznášel ve vzduchu, naštěstí jsme ho pohotově chytili, a mohli tak bez problémů pokračovat. Dýmovnice se rozhořívá a s paprsky slunce a větrem vypadá opravdu skvěle. Petra rychle zapíná kame-

ru, aby měla všechny momenty zachycené. Když je poslední část dotočena, vracíme se konečně do teplého pokoje, kde na nás čeká další kupa práce.

Lepší, než jsme čekali

Když procházíme natočená videa, jsme překvapeni, kolik použitelných záběrů jsme natočili. Budou se ale muset hodně prostříhat, protože to je více dlouhých záběrů. Petra kameru moc nevyvínila, chtěla si být jistá, že bude mít všechny dobré momenty zaznamenané. Na stole vidíme hromadu různého jídla, a proto se rozhodneme pro malou občerstvovací pauzu, přece jenom, pobíhat venku na poli je vyčerpávající. Vzhledem k vysokému počtu lidí se hromada jídla rychle zmenšuje, alespoň se ale dá dávat dříve do práce. Rozhodujeme se, že by bylo zajímavé natočit nějakou scénu na střeše. Není to nebezpečné, protože je téměř úplně vodorovná a nízko. Točíme asi půl minuty, než na nás rozčilená sousedka křičí: „Zbláznili jste se? Okamžitě slezte dolů, nebo zavolám policajty!“ Bohužel zřejmě nemáme moc na výběr, tak rychle vlezeme zpátky oknem.

Kvůli časové tísní se rozdělujeme na dvě skupinky – jedna půjde natočit ještě pár videí venku, druhá natočí scény, ve kterých jsou hlavně holky, ty zůstávají uvnitř. Inspirujeme se originálním videem, podle kterého byl vytvořen text, a natáčíme scény s lízáním zmrzliny a polštářovou bitvou. Když se druhá skupinka vrací, venku už se začíná pomalu stmívat a my také máme naše scény natočené. Rozhodneme se proto, že půjdeme ještě jednou všichni ven a přidáme pár scén s dýmovnicí.

Poté je ukončeno celé natáčení, všechno potřebné je natočené a všichni se pomalu chystáme zpátky domů. V brzkém odchodu nám bohužel brání autobus, který Přezleticemi projede až za nějakých čtyřicet pět minut. A tak ještě jednou oceňujeme text, který „David složil na záchodě za deset minut“, a to, jak se nám podařilo natočit vše, co jsme potřebovali. Procházíme si nejlepší dnešní videa a všichni si uvědomujeme, že k finále má celý tento projekt ještě dost daleko. To už nás ale naštěstí zajímat nemusí, všechna tahle práce bude teď na sextánech. My už se s baterkami v ruce a opatrnými kroky dostáváme k autobusové zastávce. Kdo předpokládal, že po hodině cesty už budeme doma, byl zklamán. Hodina uplynula a my stojíme v pekárně na Černém mostě a objednávat si něco k jídlu, aneb pražská doprava nás opět nezklamala.

Uvidíme, jak velký úspěch nakonec tato píseň bude mít. Možná budeme za pár týdnů pozváni na další natáčení, ale kdo ví. Každopádně jsme si všichni vyzkoušeli každodenní práci filmařů, a pokud je taková, jaká byla ta naše, tak je režisér mým novým vysněným povoláním.

Klára Šimonová, kvinta

První den lyžařského výcviku

O řízení autobusu, vlídnosti obyvatelstva a překvapivosti některých informací

V 9:22 v neděli ráno jsem stál u školy a čekal na autobus, který měl mě a celou moji třídu odvézt na lyžařský výcvik (dále lyžák). Autobus přijel v 9:25 a dalších pět minut parkoval. Řidič to zvládl na třetí pokus a přivěsem šťouchnul do popelnic jen jednou. Zajímalo by mě, jestli už někdy předtím autobus řídil. Když se ve stanovenou hodinu (ano, opravdu na čas) odjíždělo, zjistili jsme, že dokonce ani nikdo nechyl.

Jeli jsme něco kolem dvou hodin, když bylo rozhodnuto, že zastavíme na pumpě kvůli nakoupení drobných a lepkavých pochutin a vyprazdňování močových měchýřů. Vystoupili jsme z autobusu a hnali se ke vchodu. Cedula přilepená na dveřích hlásala něco jako: INVENTURA či ZAVŘENO. Od jedné z tamních zaměstnankyň jsme se dozvěděli, že dovnitř doopravdy nemůžeme.

Když jsme tedy po další hodině (a jednom zastavení u obchodu Penny) dojeli na parkoviště u Horních Míseček, prokázal řidič své schopnosti. Autobusem naboural do světla jiného autobusu. Sklo setkání samozřejmě nevydrželo a rozbil se. Druhý autobusák byl značně rozlícen, a kdyby nezasáhli (ke velkému zklamání obecnosti) profesori, došlo by nejspíše ke rvačce. Když jsme tedy odnositel svá zavazadla k penzionu, zjistili jsme, že pokoje se ještě připravují a dovnitř nemůžeme. Sněžilo opravdu hodně, Krakonoš se na nás asi bůhvíproč

zlobil. Šli jsme se tedy schovat do vedlejšího penzionu. Odtud nás po sedmi minutách vyhodila nějaká (pokud by nás nevyhodila, použil bych slovního spojení „dáma v letech“, avšak vzhledem k tomu, jak se k nám zachovala, použiji jiné slovo) stará rašple.

Poté, co jsme byli konečně vpuštěni do našeho penzionu, odnesli jsme si kufry do pokojů a jakožto gentlemani (nebo taky proto, že nám to bylo řečeno) jsme pomohli i dívkám. Po chvilce jsme byli informováni o tom, že za chvíli se půjdeme rozřazovat do družstev. Na kopci, kde se rozřazuje, byla hromada sněhu, a i zkušenější lyžaři přiznali, že na tomhle se opravdu moc jezdit nedá.

Večer jsme se všichni sešli v jídelně. Od profesorů jsme dostali instrukce, co ano, co ne, v kolik, kde a proč. Dozvěděli jsme se, že v penzionu mají nové dveře. Navíc nám bylo sděleno: „Dveře mají kliku.“ Tato informace nás natolik překvapila a její vstřebání nás tolik unavilo, že jsme večer usnuli velmi rychle.

Po zbytek lyžáku bylo krásné počasí a sjezdovky byly upravené. Všude v Horních Mísečkách vládli klid a mír.

Otto A. Goldflam, tercie

Lyžák z pohledu sekundána

A je to tady! 11. únor, hnusné počasí, zmatek před školou, přistavený autobus. Už za pár chvil odjíždíme směrem Krkonoše. Než se dostaneme přes Prahu, uběhne asi třicet minut, a to je neděle!

Po cestě se většinou baví každý sám, kluci dvě a půl hodiny hrají slovní fotbal (jak to vydrželi?!), a já vzpomínám na lyžáky v první až páté třídě. To se totiž pokaždé pouštěla Princezna ze mlejna, dokonce i cestou zpátky, takže jsem ji za těch pět let viděl nejméně desetkrát.

Najednou je slyšet skřípění brzd a my stavíme u supermarketu, poté, co se vyvalíme ven, bereme obchod útokem. Znechuceně zjišťuji, že Bohemia Chips po spouště šílených příchutí už vyrábí i brambůrky s kečupem a majonézou. Co přijde příště? Kokos s lančmítem?

Ale to jsem odbočil, protože jsme už nasedli do autobusu, já na poslední chvíli vyplivuji Martinem nabízenou olivu (je fakt hnusná) a autobus jede dál. A čím jedeme dál, tím je víc sněhu.

Po strastiplné cestě, když jsme málem spadli do Jizery, konečně dojíždíme na parkoviště na Horních Mísečkách. Tady začíná drama: kvůli příliš malému parkovišti totiž musí náš řidič couvat do kopce a přitom zatáčet. Jenomže, jak jsme později zjistili, pod malou vrstvou sněhu byl na parkovišti čistý led. Náš autobus tedy začne cou-

vat, ale... začne pomalu sjíždět na vedle stojící zaparkovaný linkový autobus. Skončí to rozbitými světly linkového autobusu. Náš řidič vystupuje, obhlíží situaci, zapálí si cigaretu a hledí do zamířené krkonošské krajiny. Kam taky spěchat.

Po rozdělení do pokojů jdeme na rozřazování do družstev, ale já odmítám jet z důvodu silného větru (špatný zážitek – nebo spíš zážitek – před několika lety), a vracím se tak do chaty a jsem přidělen do čtvrtého družstva. Takto družstva vypadala:

1. družstvo: prof. Arnot
2. družstvo: prof. Bukovský
3. družstvo: prof. Janichová
4. družstvo: prof. Dvořák

Hned v pondělí ráno vyrážíme na běžky. Je mlha, sněží a fouká, ale jakmile zaběhneme do lesa, vítr se utiší a nastává ta správná horská atmosféra, ve které běžíme podél sněhem obtěžkaných stromů a povídáme si. Dnes uběhneme asi čtyři kilometry.

Po obědě vyrážíme na lyže a to je příšerné (později se s ostatními shodnu, že to bylo nejhnusnější počasí za celý lyžák), protože vítr fouká zdola nahoru a moc se v tom nedá jezdit. Naštěstí v 15:55 vyjíždíme naposledy nahoru a jedeme domů.

Následující den je nádherný. Celý den totiž svítí sluníčko, takže vyjíždíme kotvou na Medvědin a ihned po výstupu zahájím zpívání naší hymny (pro neznalé, to je ta o domově) a hledím do krajiny – vlastenci by i slzu uronili!

Odpoledne jdeme na běžky, běžíme dokonce sedmikilometrový okruh a nejmenovaný kolega při jízdě dolů z kopce šestkrát upadne. Při západu slunce přijíždíme zpět k chatě a já se fotím na vleku (který našťěstí stojí).

Následující den (středa) se jede na běžkách/lyžích do Špindlerova Mlýna, ale já z důvodu bolavého kolena nejedu. Odpoledne mě sice koleno bolí úplně stejně, ale profesorský sbor rozhodne o tom, že půjdu lyžovat. Asi mi nevěří. Pane profesore, já ale fakt nesimuloval!

První metry za chatou to vypadá, že se asi budu muset otočit a vrátit se, ale asi za hodinu se koleno rozhýbe a přestane bolet. Zázrak! Je zataženo, trochu fouká, ale nakonec nelituji, že jsem na lyže šel – pan profesor Dvořák nám všem totiž ukáže zábavnou zkratku do chaty přes zapadanou Masarykovu silnici vedoucí na Zlaté návrší a les pod Medvědinem až do chaty. Houpavá cesta je skutečně zajímavá a ještě k tomu je to z kopce (na rozdíl od cesty z cvičné louky, na které se člověk musí zuřivě odpichovat).

Čtvrtek patří poslednímu „normálnímu“ dnu – dopoledne lyže, odpoledne běžky. Na Medvědině panuje vsutku pozoruhodné počasí – ze začátku je zataženo, ale pak se postupně vyjasňuje, ovšem na lanovce je pořád stejně příšerný vítr, mrznou mi ruce, a tak je mi dovoleno počkat v hospodě na Medvědině, dát si čaj (35 Kč!!!, horká čokoláda dokonce 55 Kč) a na příští jízdu se vrátit zpět na svah. Právě je 11:00.

11:15, 11:30, 11:45. Pan profesor Dvořák stále nikde, tak zatím na své starobylé Nokii hraju Bounce, prohlížím si pohledy v krámku, čtu si jídelní lístek a žasnu nad přemrštěnými cenami. Teprve ve 12:00 přicházejí terciánky a vyzvedávají si mne i s další terciánkou, která seděla kousek ode mne a na kterou jsem pořád zíral a říkal si, koho mi sakra připomíná. Už známou zkratkou po Masarykově silnici sjíždíme k chatě a dostavujeme se chvilku

před obědem. Odpoledne pak na běžkách projdeme trasu zítřejšího závodu.

Pátek samozřejmě patří závodům. Mezi mraky ze začátku vykukuje slunce, ale pak se opět zatáhne. Již od rána panuje velmi hustá mlha. Řadíme se na závod a vlivem mlhy a tratě, která byla vytyčena tak nějak prapodivně (nebo jsem možná tak natvrdlý), je nakonec diskvalifikována asi půlka třídy. Po skončení závodů se účastníme lavinového kurzu, při kterém hystericky kopeme do sněhu, paní, která to organizuje, neustále opakuje „sonda, pípák, lopata“ a celý kurz se nakonec zvrhne v masovou koulovačku, při které až na vypadlé sklíčko brýlí nedojde k žádné závadě či úrazu (to, že se mi sníh dostal do rukavic a že jsem byl píchnut lavinovou sondou do boku, pomíjím... ne, fakt nejsem simulant).

Po obědě nastávají běžkařské závody, které беру vysloveně turisticky – jako jediný si беру batůžek, v něm svačinku, pitíčko, kapesníčky... prostě turista! Po cestě na mě sice všichni koukají jak na Krakonoše v plavkách, ale mně to nevadí a jedu dál. K mému velikému údivu dokonce pár lidí předjedu a nakonec finišuji v čase 29 minut a 23 sekund (po jakémsi odečtu 27:53) a okamžitě vpadnu do hospody a objednávám si zelňačku. Když s hrůzou zjišťuji, že na ni nemám peníze, půjčuji si je od jedné dobré duše a nakonec mi zbude i na colu. Závod se bohužel neobešel bez zranění, byly i pády, ale pokud vím, nakonec všechno dobře dopadlo. Se soumrakem se pak vracíme zpět do chaty a následuje večere, vyhlášení vítězů závodů a diskotéka, na kterou nejdu, protože diskotéky nesnáším – potom, co jsem pět let slýchal na diskotékách pořád tu samou hudbu (KOLU! PIJEME KOLU!), dal jsem „diskoškám“ vale.

Co říct závěrem? Snad jen hlášku ze hry Dobyť severního pólu Divadla Jára Cimrmana: „Nó, bylo to pěkný, ale že bych to musel vidět dvakrát...“

Vojta Voska, sekunda

PNP

1) Snažím se vydržet nastalé ticho, přízraky neslyšných vteřin proklouzávají okolo mne. Ne, takhle to dál nejde. Vstávám a prudce se otáčím. Nechávám však zavřené oči. Něco mě varuje před tím, abych je otevíral, neměl bych, není to dobrý nápad. Rozechvěle před sebe natahuji ruku, ale jsem příliš daleko od stěny. A jak tak držím ruku v prázdnu, dostaví se zlá předtucha, z tohotohle nemůže vzejít nic dobrého.

Mám otevřít oči? Ano (a) Ne (2)

Veletrh vzdělání

Ve dnech 27. – 28. ledna se na výstavišti Expo Praha Letňany konal veletrh pomaturitního a celoživotního vzdělávání Gaudeamus. Na již osmý pražský ročník se dostavilo úctyhodných 186 vystavovatelů, což neznamená pouze vysoké školy, ale i školy jazykové a všemožné agentury pro studenty. Pokud jste tuto akci zmeškali a/nebo přemýšlíte o účasti příští rok, zde je něco málo o tom, jak to celé probíhalo.

Člověk by čekal, že když jsou pořadatelům známe statistiky o návštěvnosti z minulých let pohybující se okolo osmi tisíc, tak třeba budou u vchodů otevřeny více než 3 pokladny. Omyl. A tak prvním dojmem návštěvníka je pohled na impozantně dlouhé řady jeho mrznoucích vrstevníků – budoucích konkurentů u přijímaček. Reklamní šílenství uvnitř předznamenává červený doubledecker (lákadlo jistě birminghamské

univerzity) s nápisem „Pojeď s námi studovat za peníze britské vlády“ (A co na to britská vláda?). Půlhodina přešlapování venku a pak konečně hurá do labyrintu stánků a moře letáček.

Jen pomalu rozptylujícím se davem se člověk sune uličkami, které jsou po obou stranách lemovány plakáty s logy, slogany a fotkami usměvavých modelů s knihami v rukou. Před nimi jsou pulty, na kterých leží hromady brožurek, propisek, klíčenek a mnohých další zbytečností, které si člověk rád nabere. Ze všech stran zpoza pultů k vám někdo natahuje ruce s letáčky, volá na vás a snaží se zachytit váš pohled. Pomalu postupujete od stánku ke stánku, přebíráte haldy potištěných papírů a snažíte se vzpomenout si, na co že by bylo užitečné se zeptat. A možná se vám stane, že zrovna budete mířit k něčemu opravdu zajímavému a najednou vás někdo zastaví a začne na vás chrlit informace o užitečnosti náhodné agentury. A vy najednou zjistíte, že zdvořile přikyvujete již několik minut a jste z toho všeho tak mimo, že mu ještě dáváte e-mailovou adresu, aby do vás mohl hučet i z pohodlí vašeho domova. Ač vám to bylo tak nějak jasné už dřív, uvědomíte si, jaký obrovský byznys vzdělání je.

Pokud doufáte, že vám Gaudeamus ujasní, co chcete se svým životem dělat, tak přesně tak to není. Naopak. Pokud jste ještě včera chtěli být třeba právníkem nebo sociologem, tak po Gaudeamu vám najednou přijde skvělé být i specialistou na tropické zemědělství, kostýmním designérem nebo vojenským meteorologem. Svoboda volby je sice správná, ale děsivá a stresující věc a Gaudeamus je její pozemské zhmožnění. Nicméně i v té lavině nepotřebných informací, kterými budete zavaleni, se dá vyhrabat něco málo užitečného. Už jenom zjištění, že existují i jiné školy než pražské, je dobrá věc. U většiny stánků také stojí přímo studenti jednotlivých fakult, kteří vám rádi a snad i v rámci možností upřímně odpovědí na spoustu dotazů. Samozřejmě, den otevřených dveří určité fakulty je mnohem lépe informující, pokud vás ale zajímají i školy mimo Prahu, tohle je velmi dobrý způsob, jak se o nich něco dozvědět. Zahraničních univerzit tam bylo jen pár a nebyly příliš známé, ani od těch ale nebylo špatné ukradnout si prospekty, případně promluvit s jejich zástupci a sehnat pár kontaktů na lidi studující na oněch školách.

Jaký je tedy závěr z celého dne? Kdo nešel, o nic zásadního nepřišel. Kdo šel, ten má spoustu papírů na podpal, nicméně svůj čas nevyhodil, jelikož se může pochlubit přehledem o tuzemských možnostech. A můžeme být klidní, je jich tolik, že někam se dostaneme vždycky — gaudeamus igitur.

Bára Smolíková, septima

O LPGA

Na PORGu už dva roky můžete být účastníky nebo diváky ping-pongové ligy LPGA. Úspěšně proběhlo několik turnajů s velmi dobrou organizací. V následujícím rozhovoru s pořadatelem Lucienem Šímou a Janem Jílkem se o vzniku a zákulisí těchto klání dozvíte více.

Kdy jste vymysleli zmíněnou ping-pongovou ligu?

L. Š.: Bylo to někdy na začátku kvinty, myslím, že v listopadu 2012.

Koho z vás napadlo ji založit?

L. Š.: Bylo to po malých maturitách, kdy pár lidí odešlo, a přišli Adam a Kryštof, kteří chtěli strašně moc hrát. Potom jsme se začali hádat, kdo z nás je lepší, tak jsme si řekli, že bychom mohli vymyslet index, který by ukázal, kdo je doopravdy ten nejlepší.

J. J.: Myslím, že zrovna my dva jsme se začali hádat, a proto Lucien vymyslel systém, jak se to bude počítat, a já jsem vymyslel název té ligy.

Jak se LPGA začala rozrůstat?

L. Š.: Nejdřív se účastnilo sedm lidí od nás, potom se přidalo pár profesorů a rok potom jsme udělali první turnaj.

Kolik turnajů už proběhlo?

J. J.: Už proběhly tři turnaje, ten poslední teď skončil a plánujeme v letošním roce udělat minimálně ještě jeden. Nedávno jsme navíc spustili ligu LPGA, kdy kdokoliv odehraje zápas, může výsledek zapsat na nástěnku na náš papír, a my zápasy započítáváme do průběžné tabulky hráčů podle indexu LPGA.

Koho napadlo udělat turnaj a rozšířit tak ligu i do ostatních ročníků?

L. Š.: Vzhledem k zájmu z ostatních tříd jsme udělali turnaj a zjistili jsme, že by to mohlo být zajímavé i pro zbytek školy.

Kolik členů má v současnosti LPGA?

L. Š.: Do každého turnaje se přihlásilo kolem 30 členů, ale dohromady v LPGA je teď 53 členů, to je asi čtvrtina školy, za což jsme rádi. V turnaji jsou taky tři profesori – Bukovský, Toegel a Tatíček.

Jaká třída má v turnajích největší zastoupení?

J. J.: Já bych řekl, že vždy nováčci, co přijdou na PORG. První, co každého zajímá, je ping-pong, takže hlavně primáni a sekundáni.

Ceylon, Japonsko, Afrika i rakvička vaší babičky. Navštivte je všechny v u!

PAP

b) Ale přece, co mi nabízí neexistence. Bytí a život vábí svými barvami a mně se chce pryč, pryč odsud. Bytí někým, být něčím, být sebou. Žít místo pouhého přežívání. Stěny se rozplývají a já jsem. Jsem teď, jsem tady, jsem já, nejsem si jistý, zda jsem udělal dobře...

Omrzlý zadek

aneb Kterak část naší třídy jela na Pancíř

Říjen 2014

„Hele, tatí, co kdybysme jeli na Pancíř, maj tam jednosedačku,“ opět otravuju tátu svými návrhy na výlety, které jsou pokud možno co nejšílenější a musí se na ně brzo vstávat. Jen pro vysvětlení – Pancíř je hora na Šumavě.

Tentokrát je to však něco jiného než všechny předešlé výlety – rozhodl jsem se, že to zorganizuju pro celou třídu a bude se bydlet přímo na vrcholu Pancíře v nadmořské výšce 1214 m n. m. Máme se na co těšit.

Přihlašování na pokoje proběhne rychleji, než jsem čekal – už za několik hodin je vyprodáno a já musím odmítat první rodiny a řadit je do seznamu náhradníků. Vypustím teď zdlouhavou podzimní část, ve které se stejně nic nedělo, kromě toho, že jsme náš termín kvůli vytiženosti chaty museli přesunout na 2.–4. ledna, a přesouváme se na pražské hlavní nádraží.

2. ledna 2015 – pátek – den první

Zatímco na nádraží hystericky sháním své oblíbené sendviče, na místo srazu přicházejí první účastníci. Ze všech třiatřiceti bohužel jen 10 jelo vlakem, a tak jsme obsadili jen dvě kupé. K mé velké nelibosti táta bere i kytaru, takže to vypadá, že bude veselo.

Okamžitě potom, co se na elektronické tabuli objevuje nástupiště, ze kterého vyjíždí náš vlak (rychlík vyšší kvality 776 Pancíř), běžíme na určené nástupiště. Prozíravě jsem na e-shopu zarezervoval dvě nejlepší kupé ve vlaku (nepochválím-li se sám, nikdo to za mne neudělá), na které si však dělali zálsuk i jiní cestující, takže z kupé nesmlouvavě vyhazují babku s taškou a sám se usazuji k oknu.

Vlak se za našeho čtení černých historek rozjíždí, kousek za Prahou si z pojízdňého minibaru kupuji colu a znechuceně sleduji venkovní počasí. Český hydrometeorologický ústav vydal varování před silným větrem, takže se obávám, že stará jednosedačka na Pancíř nepojede. Za oknem dál ubíhá krajina a těsně před výstupem na horském nádraží Špičák vjíždíme do Špičáckého (jak originální název) tunelu, který byl donedávna nejdelší v ČR, a za chvíli již brzdíme na Špičáku.

Na Špičáku to opravdu vypadá špatně. Fouká velmi silný vítr, který žene sníh po nádraží, a já se stále víc

obávám, že lanovka nepojede. Přesunujeme se k ní a moje obavy se vyplňují – obsluha lanovky poslouchající uřvané rádio nám oznamuje, že na Pancíř se nesvezeme, protože „je tam nestálé počasí“, ale na mezistanici Hofmanky nás prý svezou. Tak bezva, nasedáme a rychlostí opilého hlemýždě si to lanovkou, která už toho má evidentně spoustu za sebou, šineme na Hofmanky.

Na Hofmankách se však situace obrací o 180 stupňů. Stojí tu totiž vlekař, který se zeširoka plácá do čela (facepalm!) a kroutě hlavou na adresu vlekařů z dolní stanice říká: „No to sou trdla, dyť já jim před dvěma hodinama říkal, že jezdíme normálně!“ Vesele tedy nastupujeme na druhý úsek lanovky a opravdu, asi do čtyř pětín trasy téměř nefouká. Na několika závěrečných sloupech se do nás ale vítr pořádně opře a já, ač milovník lanovek, jsem rád, že po strastiplné cestě lanovkou z národního podniku Transporta Chrudim konečně stojíme na pevné zemi a před námi se tyčí Horská chata Pancíř. Spolu s dalšími účastníky zájezdu se plácám do zadku, který všem na mokré sedačce řádně omrzl. Trochu tu fouká, ale není to nic dramatického. Již o hodinu později se však síla větru dramaticky zvyšuje. Tohle už by Transporta nevyjela.

Po krátkém napojení se v útulné restauraci se chystáme na ubytování. Pokoj je opravdu velmi malý, ale člověk se zase cítí jako na horách. K večeři je karbanátek, ale ten já moc nemusím, a tak se raději dojídám palačinkou, které na stole zbyla. Kolem jedenácté se i s tátou chystáme do postele.

Náš pokoj je v prvním patře, počasí venku už hraničí s vichřicí a meluzína se nám prohání kolem okna. Asi po hodině usínám.

3. ledna – sobota – den druhý

Ráno vstáváme a po snídani se dělíme na dvě půlky – paní profesorka Janichová s panem Žížkou si berou na starost běžkařskou skupinu a ostatní (včetně mne) vyrážejí na lyže na nedalekou horu Špičák. Kompletně vstrojeni se přesouváme k horní stanici jednosedačky, protože ke skiareálu Špičák musíme přes údolí. Vlekař se evidentně nudí, a tak si s námi začne povídat (říká například, že Pražáci jsou svině, a když mu řekneme, že jsme také z Prahy, zamyslí se a řekne: „No tak

PNP

2) Ticho mě objímá, a ač se zdálo tísnivé, nyní spíše objímá, konejší. Vypráví svou mlčenlivostí, o mně, o tom jaký jsem a kým jsem a jaký jsem byl, ale o budoucnosti mlčí, ta ho nezajímá. A jak se nořím hlouběji a hlouběji do svého nitra, nalézám cosi netušeného. Zlehka se toho dotýkám, a v mé hlavě se rozezvučí tichá melodie, pár tónů, které se zoufale snaží vydrat na povrch. Přál bych si zpívat.

Mám zpívat Ano (d) Ne (e)

ne všichni...“), a když si asi po pěti minutách všimne, že bychom asi chtěli jet lanovkou, začne nám prodávat jízdenky na mezistanici Hofmanky (dál už můžeme na lyžích). Poté, co si všimne našich lyží, říká, že je dá na hák.

Jenže přesně ve chvíli, kdy první cestující z našeho povedeného zájezdu dosedá na sedačku, vlekář oznamuje: „Ahá, voni tady ty háky nemaj...Tak si to vezmete na sebel“ a hází lyže na prvního cestujícího. Pak přicházím na řadu já. V těžkých lyžařských botách s lyžemi a hůlkami nasedám na lanovku. První tři sloupy jsou pro mne utrpení – nevím, jestli spadnu já nebo lyže. Každopádně s výrazem „důchodce brání poslední karton mléka v akci“ jedu dál a loktem se držím sedačky. Snažím se zatáhnout zábranu proti vypadnutí, ale ta je zamrzlá. Smůla.

Po strastiplné cestě nakonec všichni zdárně dojíždějí do stanice Hofmanky a našťastí nechybí žádná lyže, hůlka, ani dítě. Sjíždíme umrzlou sjezdovku a blížíme se k lyžařskému areálu Špičák. Pak už se víceméně neudálo nic zajímavého až na zjištění, že místní hospoda je malá, lanovka celkem rychlá a rozhledna zavřená. Večer se unaveni vracíme do chaty. Pořádáme malý koncert pro kyтары a bendžo a kolem půlnoci jdeme spát.

4. ledna – neděle – den třetí

Ráno po snídani se opět dělíme na běžkaře a lyžaře – já opět vyrážím na lyže. Vzhledem k silnému větru raději necháváme lanovku lanovkou a nacpeme se do vozu účastníků zájezdu, kteří přijeli právě autem. Opět celý den lyžujeme ve špičáckém skiareálu a večer se scházíme s běžkaři v příjemné hospodě na nádraží Špičák a čekáme na rychlík vyšší kvality Špičák. Ten přijíždí na čas a my do něj nastupujeme.

Už to vypadá, že se nic zajímavého nestane, a já tak na tomto místě budu muset ukončit své vyprávění, ale přece: když jsme v pátek přijížděli, v úseku Praha–Plzeň projížděl soupravou stevard s minibarem, takže jsem očekával, že bude mezi Plzní a Prahou projíždět i cestou zpět, to se však neděje. Před Berounem nám velice příjemný postarší průvodčí kontroluje jízdenky a při té příležitosti se ho tedy ptáme, jestli je ve vlaku přítomen onen stevard, na což nám průvodčí odpovídá kladně. Ptáme se, proč sem nejde a průvodčí praví památnou větu: „Má bolavý nožičky.“ Za tímto stevardem s bolavými nožičkami jsme nakonec došli a zakoupili si drobné občerstvení, které bylo skutečně drobné, protože stevard mluvil jen ve zdrobnělinách, například paní profesorka Janichová si dala „kafíčko s mlíčkem a dvěma cukříčkama“. To by mohla být taková pěknoučká tečička za tímhle naším přiběžíčkem.

Vojtěch Voska, sekunda

PAP

a) Ač si nemohu být jistý, co z toho vzejde, otevírám oči a vidím jen hladkou stěnu. Vymyslel jsem si snad ty hodiny? Zblednul jsem, protože mi došlo, že tohle je konec mého čekání, konec všeho. Když nejsou skutečné hodiny, jak by mohly existovat stěny? A jestliže nejsou stěny ani tahle místnost, nejsem ani já. Přecházím hranici z bytí do nebytí. Nejsem, ale mohu být, čímkoliv budu chtít, protože mě nsvazují žádná pravidla, nic, vůbec nic. Počet možností, které mám, mě ohromuje a zaplavuje, ale pak přijde myšlenka, nevíтанá a neutěšená. Jakmile si jednu zvolíš, ztratíš všechny ostatní, šeptá zrádně. Neexistující stěny, neexistující kukačky, mé neexistující já, všechno na mě naléhá: „Vyber si! Vyber si! Vyber si!“ Ale já se bojím volby, protože žádná z nich není jenom správná.

Mám si vybrat? Ano (b) Ne (c)

Občanský průkaz revival po pětadvaceti letech

Už je to tady. Už se to blíží. Předání občanky. Sice už to není taková monstrózní ceremonie jako za minulého režimu (vtipně popsáno v knížce Občanský průkaz a ve stejnojmenném filmu), předávání občanek už se neúčastní Veřejná bezpečnost. Ale stejně je to zajímavý akt.

Už jen samotné vyřizování bylo vtipné. Úřednice byla milá a usměvavá. Celý dojem z úřadu shodil jen fakt, že jim neustále padal systém, a tak jsem svoji totožnost málem neměl čím prokázat. Ale nakonec bylo vše odesláno a úřední aparát se mohl rozběhnout. Cíl byl jasně vytyčený: vydat mi občanku.

Pak přišla ta velká chvíle. Ona kartička o rozměrech 35 na 45 milimetrů se konečně ocitla přede mnou. Euforie, sláva, občan. Na právní odpovědnost mám teď i růžovo-bílo-modrý doklad s černobílou fotečkou.

Ale nic se nestalo, nic se mnou vnitřně nepohnulo. Jak to? Tak zaprvé, vypadám na občance jako idiot. Zadruhé, je to další karta do peněženky, která tak ztěžkuje o dalších pár gramů. No a konečně zatřetí, co se změnilo? Odpovím: vůbec nic. Fakt. Život jde dál. a jaký je v tom rozdíl, žít s kartičkou, nebo bez ní? Opravdu žádný.

Lukáš Svoboda, kvinta

ZONKY v ČUVUNU

Jedno z hlavních lákadel nedávného táboráku bylo znovuotevření legendární Čajovny U knihovny Ve sklepě U hudebny Na porgu (snad to píšu správně), ale jelikož jsem moc líný na to, abych se do školy večer vracel, vyslal jsem místo sebe brácha. Náš dialog den potom vypadal nějak takhle:

„Tak co, jaký to včera bylo?“

„Dobrý.“

„Už byl otevřenej ČUVUN?“

„Jo.“

„A co sis dal?“

„Hamburger.“

„Aha.“

Řekl jsem si tedy, že se do čajovny musím podívat. Jenomže první týdný se spíš jednalo o různé „sezónní“ nabídky, například dýňové výrobky, které nesnáším, nebo jakékoliv jiné produkty, na které jsem pro změnu s sebou neměl prachy.

Změna nastala až v období kolem vánočních prázdnin, kdy se na mě ze všech možných míst tlemil nápis „MÁME ZONKY! Mějte je taky!“. A jelikož si pamatuju, že před několika lety brácha domů přitáhl lahev sytě modré ZONky Laguny, cítil jsem povinnost čajovnu navštívit.

Vzal jsem si tedy z kasičky těžce vydělaných dvanáct korun a směle se vydal do čajovny. U příjemné čajovnice jsem zakoupil legendární Lagunu a poprvé jsem ji pozřel (tu ZONKU, ne čajovnici). Bylo to super!

Zájemce o pravidelný přísun ZONEK bohužel musím zklamat. Obsluha v čajovně totiž občas není přesně ve chvíli, kdy se naplno projeví abstinenční příznaky, takže můžete maximálně tlouct hlavou do zamčené skříně s tímto božským nápojem nebo „silně volat o pomoc do knihovny“. Je totiž smutnou pravdou, že se obsluze zatím nepodařilo zajistit stoprocentní pokrytí během náročného školního dne, takže někdy můžete narazit na otevřenou čajovnu, která je ale bez obsluhy, ta má ale klíč k ZONkám, tudíž bez kvalitního páčidla se dovnitř nedostanete. Já ale samozřejmě chápu, že není možné být v čajovně od obědové přestávky až do večera. A hlásím se do služby!

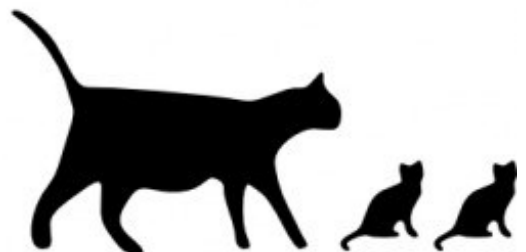
Ale přesto si určitě na ZONky do ČUVUNU zajděte. Protože za skvělou chuť, množství příchutí a lidovou cenu 12 Kč to stojí!

Vojta Voska, sekunda

Jedno latté, kocoure!

Devět minut a sedm nebí daleko od školy se na Karlínském náměstí nachází Kavárna Kočičí. Veřejnosti otevřela dveře teprve v listopadu, ale věhlas si již získat stihla značný. A jak by také ne! Přítulní chlupáči a dobré jídlo jsou odjakživa oblíbeným lékem na špatný den a dohromady je to kombinace přímo reinkarnační. Ať už si vyberete útulné sklepní prostory plné škrabadel a gaučů opatřených dekami, nebo prosvětlené přízemí, v kavárně vám bude dobře. Početný tým kočičáků se vám postará o zábavu a usměvavý kavárenský tým zas o požitky chuťové. Kavárna je otevřena denně od 11 do 20 hodin s výjimkou náhodně rozmístěných sanitačních dnů, kdy se všechny kočky a kavárna dávají do pořádku. Kavárenské menu je každý den trochu jiné, ale vždy se můžete těšit na nějaké ty hipsterfriendly raw, eko bio quiche, zeleninové krémy a kreativní moučníky, o peruánské horké čokoládě či zeleném koktejlu z mladého ječmene ani nemluvě. Pozor jen na mlsné hostitele a jejich hbité tlapky! Za návštěvu v kavárně místním kočkám necháte více peněz než v kavárně „normální“, ale za zážitek (i kulinářský) to rozhodně stojí.

Bára Srbová, sexta

Učitel obrany proti černé gramatice

Existuje jedna věc, která spojuje potterovské Bradavice a libeňský PORG – střídání učitelů. Nikoli však úplně všech, to dá (studentský) rozum. Jen profesori v jednom oboru se za mého (předlouhého) působení na naší škole střídali jako na škole čar a kouzel – anglofonní rodilí mluvčí.

V primě nás pod svá křídla vzal Mr. Copeland. Septimáni, zavzpomínejte na „jeho“ hit Pizza Hut, který jsme jako malí primáni měli neskutečně rádi. Pamatuji si to, jako by to bylo včera, kdy nejmenovaný spolužák JK freneticky napodoboval taneční kreace a předváděl „kousek pizzy“ tvořený rukama nad svou hlavou. Nebo také jeho minutové cvičení výslovnosti jména skotského rybáře z naší učebnice angličtiny, chlapíka jménem Seamus McSporran. S Darrenem byla „ájina“ zábava.

Vyučování angličtiny pod vedením nového rodilého mluvčího Scotta Johnsona, my mu vlastně směli říkat jen Mr. Johnson, bylo vedeno, řekněme, o něco formálněji. Pamatuji si na jeho klidný a rozvážný hlas. Už si nepamatuji, jak moc mě výuka tehdy bavila, ale musím uznat, že přešel veselých „historek z natáčení“ sekunda nepřišla.

V tercii se nám dostávalo vzdělání pod taktovkou vtipného a respekt budícího Marka Simmonse, Američana a hráče fotbalu (amerického, samozřejmě), který dodal angličtině zpátky pořádné grády. Každý týden přišel s jiným idiomem a citátem, případně s jiným „play on words“. Že se někdo může jmenovat Anita Harecutt nám tehdy asi i přišlo vtipné. A dokonce si většina z nás vedla sešit, který byl po roce plný zápisků. Na co nezapomenou? Když jsme se dostali k frázi „Will you marry me?“ a dvoumetrový Mr. Simmons si přede mnou klekl na jedno koleno a naznačil, že otevírá krabičku s prstýnkem. Zážitek na celý život.

Kvarta trend neustálé „rowingovské“ výměny profesorů poněkud pozastavila. Na PORG nastoupil mladický usměvavý Zach Barnes, u některých spolužaček s přízviskem Čumáček. Fun! English is fun! Až později jsme pochopili, jak to myslel. Hodiny ale byly celkem faj(n), ne že ne!

Kvinta se nesla v podobném duchu. Jen se mohlo zdát, že úsměv malinko opadával, ale na tváři Mr. Barnes byl stále (i v červnu)! Což je po dvou letech s námi obdivuhodné.

Co jsme dělali (téměř) celou sextu? Četli! S kým? Se Zachem! A „fun“ byl „tak určitě“ i pravidelný literature circle. To je jasné, zavděčit se nikdy nemůžete všem. Takže za sextu jsme měli, více či méně, přelouskané Flowers for Algernon, nejmenovaný JK byl nejednou s nadsázkou nazván Charliem, a taky East of Eden. Po sextě jsem se trochu bál o svou karmu. Kvůli papíru potřebnému k vytištění 24 kousků těchto dvou knih,

zvláště pak u East of Eden, musela zařvat tak polovina amazonského pralesu.

Ti z nás, kteří měli tu čest navštěvovat seminář British History se seznámili s nejlepším Irem, kterého znám. Mr. Sheehan tu byl k našim službám! Jeho hlášky zlidověly nejen v našem ročníku. Neříkejte, že Lucka Borhyová není „the best“! A pokud potřebujete spravit cokoli s počítačem, stačí zvolat „Vojťa pocem“. And seriously guys, you should watch it! „Best Scenes with Bond Girls“ nevyjímaje.

Rowan Rothebury, Australan, který nevěří masovým médiím a wikipedii radši prověřuje ze svých zdrojů, nám otevřel bránu do světa historie a filmů o Británii z druhé poloviny dvacátého století. A „zastoupil“ na poslední dva měsíce školy před velkými prázdninami zbožňovaného Mr Sheehana.

V septimě je to prostě fajn. V září jsme přivítali sympatického Kanadana jménem Mark Bathe. Středa patří přípravě na CAE, ale pátek je vždycky úplně pohodový. A když po své (klidně i neomluvené) absenci na hodině nedostanete náhodou kopii z učebnice rozdanou minulý týden ihned druhý den, máte tu čest s pravou kanadskou omluvou!

A co oktáva? Těžko říct. Do sbírky všech anglofonních zemí nám snad chybí už jen Nový Zéland.

Honza Jílek, septima

PNP

d)Váhavě zanotuji prvních několik tónů, a jako bych tím prolomil hráz, hudba se ze mě řine a zaplavuje místnost. Usazuje se v drobných krůpějích u stropu, odplavuje mě, daleko od tohohle všeho. Od dusivého sevření čtyř stěn, od oněmělých hodin, ode všeho. A já cítím to, na co už jsem téměř zapomněl. Svobodu. Svobodu vězně, který ač zůstává spoutaný ve své cele, moc dobře ví, že jsou věci, jež uvěznit nelze. Právě hudba se nedá zapsat do úhledných řádků osnovy, ať se budeme jakkoliv snažit ji zachytit, nikdy to nebude ona, nikdy to nebudu já.

Z organizátorských deníčků

Ach! PORGMUN. Jaká to prevelkolepá akce. Málokdo však ví, že za zrozením a kojením této konference stojí oddaný a neústupný tým složený výhradně z členů elity našeho národa, který ve dne v noci (samozřejmě bez námitek) tvrdě pracuje, aby vše probíhalo hladce nejen v době konání, ale i nyní. A jelikož je nutno takové odvážné tvrzení doložit důkazy, níže je uveřejněno několik výňatků z deníků právě těchto hvězdných organizátorů.

Úvod by Kateřina Kupková – Head of Press

Mirek Crha – Director, Secretary General

Někdo mi píše! Někdo mě má rád! Jo, počkat, to je zase PORGMUN...

Dneska mi volala paní z nějaký neziskovky. Říkala, že nám tu přednášku na jaderný odzbrojování rádi zařídí a že by nám taky mohli udělat přednášku na nenásilí. Nevěděl jsem, co jí na to mám říct. Nenásilí? Tak jsem se jí zeptal, jestli by to nemohla nějak specifikovat. Paní se chvíli odmlčí a pak povídá: „No samozřejmě se jedná o aktivní nenásilí!“

Nevýhoda mezinárodní konference je, že člověku NIKDY nedá klid. V jednu zavřu e-mail a jdu spát, v sedm se probudím, mobil bliká, píše Libanon a Pobřeží Slonoviny... Časový pásma jsou zlo.

Potom co se na konferenci zaregistroval Jiří Kára, pener z K-hoodu (čti bezdomovec z Kobylis), jsem začal být podezíravý vůči všem nově přihlášeným. Když se přihlásila delegace ze Serrekundy, našel jsem se, že nám v registraci zas někdo dělá bordel. Omyl. Serrekunda je druhé největší město Gambie.

Jiří Lhotka – Director, President of the General Assembly

Jelikož letos s Mírou zastřešujeme celej PORGMUN, většina mojí práce spočívá buď v dohadování se právě s panem Krháčem, anebo s tzv. Trojkoalicí (Venclík-Scroll-Barnes).

Jinak máme s Mírou na paměti všechno, co je potřeba udělat, a buď to i sami děláme, anebo (preferred option) hledáme někoho, kdo to udělá za nás. To s tou preferred option je samozřejmě nadsázka, na PORGMUN je potřeba udělat tolik věcí, že bychom to sami nikdy nezvládli, a tak jsem vždycky hrozně vděčný za to, že je na PORGu tolik lidí, který svůj volný čas věnujou PORGMUNu, místo toho, aby do sebe lili pivo v nějaké blízké restauraci nižší cenové skupiny. Vysedávání v hospodě je sice nepochybnou součástí Ducha PORGu, ale právě o to víc oceňuju, že je někdo ochotnej místo toho s námi robotovat na konferenci. Do určitý míry mě to vlastně pořád znovu a znovu překvapuje a hrozně bych chtěl všem těm lidem poděkovat.

Byron Heng – Head of Chairs

PORGMUN sem, PORGMUN tam... V hlavě mám pouze jediné slovo. A to PORGMUN.

Eva Brízová – Chair of the Disarmament Committee, Registration

23:30 Po pravé ruce čaj, ve sluchátkách The Black Keys a přede mnou počítač – jde se na invitation letter. „Prosím, čtete níže uvedené informace k vydání víza pro studenty ABRAHAMa SAHIRIho, KOUADIOha CHARLESe RODRIGUE KOUAMEho, ABOUBAKARA NASRI KANEho, MARIAM TRAOREovou, ADAMA BOSSINA a pedagoga SERY LOU YELLIE GERALD YAPOovou.“ Sakra to zní divně. Google. „skloňování afrických jmen internetová jazyková příručka“. Enter. První odkaz: „Internetová jazyková příručka – zombie.“ Google asi povečeřel vtipnou kaši. Tak jinak. „Skloňování afrických jmen.“ Enter. To je lepší! Ale bože, kdo se v tom má vyznat? Skloňovat se asi nebude.

24:00 Podle pasu se student Kouame narodil v Kouassi-Kouassikro. Google Maps. „Nepodařilo se nalézt Kouassi-Kouassikro, Pobřeží slonoviny. Zkontrolujte, zda v dotazu nemáte překlep nebo chybu. Zkuste přidat město, stát nebo PSC.“ Sakra. Co Wikipedie? Huzzah! „Kouassi Kouassikro is a town and commune in Côte d'Ivoire.“

Markéta Lišková – Head of Finance, Registration

„Je potřeba zaplatit doménu, Markéto.“

„Jasně, žádný problém,“ říkám a tisknu fakturu. Hned následující den běžím do účtárny, aby se vše stihlo včas. Prý je to teď prioritou číslo jedna, jinak smlouva propadne.

Je mi sděleno, že potřebuji podpisy. A tak se rozeběhnu snad tou největší rychlostí, již jsem schopna vyprodukovat, směr sborovna, kde žádám o podpis jako nějaká třináctiletá fanynka, co místo náboženství vyznává provařený popík.

„Nejdřív musíte za ředitelem, slečno Lišková.“ No, tak to potěš koště, říkám si, dělám prudkou obrátku a pokračuji na druhou stranu školy do ředitelny.

„Dobrý den, pane Liško. Já jsem Markéta Lišková, z PORGMUNu.“ Byla jsem obdarována jakýmsi nevěřicným pohledem, nicméně jsem drmolila dál: „Já tady mám, no, uh, tuhle fakturu. No a já to potřebuju zaplatit. No a tady, prosimvás, mi to podepište.“ Bod za velice profesionální přístup. Ne můj, ale ředitelův, protože na jeho místě bych se už asi sesypala.

Podpis mám, běžím zpátky do sborovny. Faktura je mi odebrána a několik dní konzultována za dveřmi Tajemné komnaty, již se pro mě učitelský kabinet v tu chvíli stal.

Jakmile se mi onen zrádný doklad dostává zpět do rukou, celá vynervovaná sprintuji do účtárny, kde ho předávám slečnám účetním.

Příběh tímto ale nekončí. Uběhne několik nocí, kdy konečně mohu klidně spát, než mi přijde ona osudná zpráva: „Markéto, přišel nám e-mail.“ Tato čtyři slůvka ve mně vyvolala zcela novou dávku strachu. „Ještě to není zaplacený. Podala jsi tu fakturu?“

„No, podala. Půjdu se na to zeptat.“

A co se nestalo, milí zlatí. On se ten hrůzný papír zkrátka vytratil z povrchu zemského. Nikdo o něm neměl ani vidu, ani slechu.

Usměj se

Usměj se! Když by ses pořád netvářila jako kakabus, tak bych na tebe nechtěl být pořád zlej. Usmějte se někdy! Proč se na mě pořád mračíte? Vaše dcera je moc šikovná, ale já z jejího výrazu nemůžu poznat, jestli ji ten předmět baví. Proč se pořád neusmívá? Vždyť nemá důvod být naštvaná. Někdy by se taky mohla usmát, hned by jí to víc slušelo! Vypadáš jako masovej vrah. Netvař se takhle! Ty jseš 24/7 naštvaná a mračíš se.

Spolužáci, kamarádi, profesori, rodiče, rodiče kamarádů.. Lidé, kteří mě znají, a lidé, kteří se mnou za celý život promluvili sotva deset slov. Většina z nich se navzájem nikdy nepotkala, ale mohli by si společně založit klub. Všichni mají totiž společný problém. Že se málo usmívám. A tak až příště budete cítit potřebu říct mi, ať „se usměju“, pro vás mám pár užitečných tipů:

1. Před tím, než mě obšťastníte svojí skvělou radou, si uvědomte, že je možná důvod PROČ se nesměju.
2. Je to váš obličej? Ne. Je to vaše věc? Ne.
3. Položte si otázku: „Pomůžu tím něčemu?“
4. Pokud je skutečně takový problém dívat se na můj zamračený obličej, nedívejte se. Zavřete oči. Dívejte se na zem. Mně to vadit nebude.
5. Opravdu si myslíte, že když by bylo usmát se opravdu řešením, neudělala bych to už dávno?
6. Čas věnovaný oznamování mi nespokojenost s mým výrazem můžete strávit nějakou smysluplnější aktivitou, například googlováním obrázků usmívajících se lidí.
7. Jestli opravdu chcete, abych se usmála, usmějte se na mě jako první. Je 98% šance, že se na vás usměju zpátky. Alespoň ze slušnosti.

Doufám, že vám těchto sedm drobných rad pomůže. Ale hlavně si prosím pamatujte, že se stejně jako zbytek mého obličej je i pusa část mého těla. A moje tělo, moje pravidla.

Františka Tranová, kvinta

O češtině v angličtině

Nechci se nikoho dotknout, a tak nebudu zmiňovat žádná jména. Ale chtěla bych se vás, čtenářů, zeptat, jestli je nutné (a vhodné) používat češtinu při výuce cizího jazyka, i když se tomu lze velmi snadno vyhnout? Význam nových slovíček můžeme pochopit z definice anebo uvedením slova v patřičném kontextu, není potřeba se ho učit s překladem do češtiny. Spíš naopak! Nová slova bychom neměli propojovat s jejich českým protějškem, když je naším cílem moct přepnout kompletně do cizího jazyka, a to včetně našich myšlenek. Ale když pan profesor poručí, co můžeme my, obyčejní studentíci, dělat? Sklopit hlavu, přikývnout a psát hejty do Porgazeenu. Ale prosím, uvědomte si tu absurditu situace, kdy žáci prosí svého učitele, ať je nenutí mluvit česky. Už ani nevím, jestli se smát, anebo plakat. Ale nezbyvá mi než mlčet.

smutná studentka

Tak holky, přiznejte se, která z vás chce být ženou v domácnosti?

Absenci předmětu sexuální výchova nám v kvintě nahrazuje přednáška o zodpovědných partnerských vztazích, kterou jsem nedávno absolvovala. Lékařka a psychologka Helena Máslová nás během dvou hodin poučila o nebezpečích hormonální antikoncepce a o neplodnosti, kterou v dnešní době údajně trpí již třetina žen. Co se týče dalších témat, která by, alespoň podle mého názoru, přednáška měla pokrýt, jsme se nedozvěděli téměř nic. Sexuálně přenosné nemoci jsme si aspoň vyjmenovali, ale například to, že sex nemusí být pouze mezi mužem a ženou, bylo na prousto ignorováno.

I přes tohle všechno by tento text asi nevznikl nebýt rozhovoru s paní Máslovou, který vyšel 30. ledna v příloze Lidových novin Pátek, která se mi přednedávnem náhodou dostala do rukou. Zde paní psychologka mimo jiné nazývá touhu žen po seberealizaci „narkózou“, obviňuje otce, že v životě svých dcer již nehrají roli ochránců a dohlížitelů při výběru manžela, a zjednodušuje veškeré partnerské vztahy na pud muže zbavovat se semene a pud ženy semeno přijímat.

Netvrdím, že paní Máslová nemá v ničem pravdu. Hormonální antikoncepce znečišťuje vody a může rozhodit menstruační cyklus. Tato přednáška nám ale myslím nedala téměř nic a těch několik pravdivých faktů se ztratilo v mixu sexistických a místy homofobních názorů, které byly pravděpodobně vyřčeny s těmi nejlepšími úmysly, ale tím neztratily na svojí škodlivosti. A tak i přes radu paní Máslové plánuji nebýt ženou v domácnosti a doufám, že můj potenciální manžel by mě neopustil, i když bych mu nemohla dát deset dětí.

Františka Tranová, kvinta

Septimánský sten

Nevím, jestli tady někoho zajímají osobní zpovědi, povětšinou psané rozenými narcisty, které asi neskýtají tolik zábavy, jako články jiného rázu. Na druhou stranu, kdo by se rád nepošťoural v cizím soukromém životě, že? Tímto úvodem vás chci upozornit, že se stejně svěřím, ať se to líbí či ne...

Věc se má takhle... Poté, co jsem v kvartě slavně neodešla z PORGu, začal se můj život obracet k lepšímu, což se asi nejlépe projevilo mým překonáním hlubokých depresí z toho, že jsem „hloupá, neschopná a na tuhle školu nemám a nepatřím“. Kvinta byla skvělá a sexta dokonce ještě lepší (upřímně věřím, že šéfredaktorování tohoto skvělého časopisu mi hodně pomohlo). Našla jsem si mimoškolní aktivity, které mi na rozdíl od učiva šly a u kterých někdo ocenil mou práci. Byla jsem nadšená, a i přes veškeré události minulého roku (a že se jen o Romana nejednalo, byť si asi jen jeho každý vybaví), jsem se naučila tuhle školu milovat. (Ano opravdu používám toto odporně citově přebarvené slovo.)

Do septimy jsem se také těšila, byť mě děsil fakt, že je to už zas o rok blíže maturitě a zkouškám na vysokou školu. Běstvina byla natruc všem stresům a kiksíkům úžasná! (Na tomto místě moc děkuji paní profesorce Fišerové, jejíž poběstvinová zpráva mě dojala tak, až jsem nedokázala odpovědět.) Ale tím to vše zhaslo.

Nevím, co se vlastně stalo. Vždycky jsme byli třída zcela neproblematická, soudržná a všeobecně plná chytrých a akčních lidí. Ani tento rok tomu není jinak (byť už teď mám jasno, který profesor mě za tohle tvrzení a obecně celý tenhle článek při první společné hodině ukřížuje). Uznávám, že mnoho z nás má plno mimoškolních aktivit, na kterých nám záleží víc, než by mělo (hmm, ne, kecám, záleží nám na nich zcela zdravým způsobem, neb nás učí dovednosti většinou podporující naši šanci přijetí na VŠ, na kterou si vzhledem k termínu podání přihlášek bude pozdě vzpomenout až v oktávě). Roli v našem minidramatu hraje také to, že v našem (nebo trochu nižším) věku začínáme vidět skrz všechno prvoplánové pozlátko a objevujeme strasti (i slasti) bytí. Nemůžu se nimrat v cizím životě, ale z osobní zkušenosti vím, že v našem věku se dostáváme do bodu, kdy část z našich blízkých začíná odcházet či jsme konfrontováni s temnější stranou každodennosti. Po přejetí par-

ním válcem reality se nám pak často zdá závažnost jakéhosi testu mnohdy spíše trpce úsměvná.

Každý má v životě nějaký obrovský a složitý problém, který ho drtí a se kterým denně bojuje, a mám dojem (u mě to tak alespoň platí), že v septimě už člověk rozlišuje věci opravdu důležité a postradatelné. Tím nechci poslat do kopru školu jako instituci. Ale musím říci, že když se snažím pochopit taje předmětů, na které očividně nemám, a ani/tudíž mě moc nezajímají s vědomím, že mi škola absolutně vůbec nepomáhá v cestě za mým dlouhodobým snem (studium psychologie), těžko se mi cpou do hlavy pojmy, vzorečky a čeští německy písící autoři.

Za základní problém přesto nechci označit to, že nás škola nutí k učení (to je koneckonců potřeba se naučit), ale spíš systém, který je sice patentován s razítkem „protiflákačský“, ale v praxi spíš drtí všechny, kdo nechtějí jít s proudem a plánují kariéru v nějakém z „netradičních předmětů“. V úplném důsledku jsou nakonec zdrceni i zástupci mainstreamu, jelikož je jejich *jinak zaměření spolužáci* v hodinách zbytečně zdržují a snižují celkový objem informací, který by geniové jinak mohli od vyučujících obdržet. K tomu všemu pak ještě přibývají poznámky na nezúčastněnost a apatii mé milované třídy. (Jen pro připomenutí: Běstvina, Hrabárna, Socialistický den, vánoční divadlo, ČUVUN, LPGA ...) Kdyby se alespoň jednalo o konstruktivní kritiku, ale nejčastěji jde o jakýsi výkřik do ticha, většinou pronesený lidmi, kteří momentálně sami bojují s ne zcela ukončeným procesem individuace.

Je tak těžké pochopit, že momentálně svádíme svůj životní boj o místo ve světě, který jste i vy před lety vedli? To vám tato zkušenost tak rychle vypadla z paměti? Neříkám, že chyba není v nás, ale netvrdím, že je jen na naší straně. My se snažíme se snažit. (Mimochodem, bavila jsem se se zástupci kvinty, sexty i oktávy a všichni vnímáme dění v hodinách téměř totožně.) Nenuťte mě, abych přestala mít ráda tuto instituci, která má hodně potenciální energie, kterou teď ale musíme společně přeměnit na tu kinetickou, jinak se přese všechny fyzikální zákony vytratí... (A ano. Mám nadání na sentimentální závěry. Se s tím smíř.)

El Chlebounová, septima

1000 VĚCÍ CO MĚ SEROU (PORG edition)
ZLOBÍ

1. *Zlobí* mě ŠKOLNÝ. Zvyšuje se a pořád nestačí na fungující luxy, aktuální učebnice, ani pracovní sešity.
2. Fakt mě *zlobí* KNIHOVNA, která není otevřená, když ji potřebuju.
3. Dtto WIFI, která v patře nefunguje.
4. PRESTIŽNÍ UNIVERZITY. A lidi co se na ně dostali. A na PORGu neexistující lidi, který mi raděj, co po matuře.
5. Smrt LABORKÁM, který uděláš, ale nepochopíš. O hodinách nemluvě. *Zlobí* mě, že deset minut na Khan Academy mě naučí tolik jako tři hodiny ve škole.
6. DRUHÝ JAZYK. Pro primány od primy a pro nás od tercie. Fakoff.
7. VYZNAMENÁNÍ ZA PŘÍKLADNÝ VZTAH KE SPOLUŽÁKŮM?! Příště to bude za příkladné svačiny?
8. Fakt hodně moc mě *zlobí* PROFESOŘI, KTEŘÍ JSOU NEFÉR. Kteří nehodnotí objektivně, ztrapňují studenty a nesnaží se pomáhat. *Zlobí* mě, když nejsou s námi, ale proti nám.
9. *Zlobí* mě, že nemáme STUDENTSKÝ SENÁT, který může prezentovat stížnosti studentů vedení a měnit věci. Jsem *nešťasten*, že nemám žádnou moc měnit, co je špatně, ani dávat profesorům zpětnou vazbu, aniž bych za to do oktávy pykal. Je *otravné*, že neexistuje cesta, jak si oficiálně stěžovat na ty, kteří si to zaslouží (a pochválit ty, co drží úroveň školy).
10. Tky mě sere cenzura. ouč.

pan Baklažán

Do Vídně

Vyrazili jsme. Díky Evropské Unii a nedostatku studentů na VŠCHT jsme se vydali na dvoudenní (18.—19. listopadu) vědeckou výpravu do vídeňského technického muzea. Po zdařilém útěku z dvouhodinovek francouzštiny a němčiny jsme se na Chodově setkali se zbytkem výletníků a byli jsme rozděleni do dvou autobusů. Z VŠCHT nás doprovázeli dva odvážlivci – jedna milá slečna a jeden upovídáný mladík a každý se ujal jednoho autobusu. Naše skupina schytala mladíka. Jak jinak. Cesta byla o to delší, o co výřečnější byl. Naštěstí trvala jen asi dvě hodiny, díky mezipřistání v Mikulově, kde jsme byli ubytováni, nakrmeni a vypuštěni na večerní procházku.

Poté, co jsme se vyspínkali do růžova, jsme mohli pokračovat v krasojízdě. Když jsme konečně dorazili do všemi očekávaného Technisches Museum Wien, nikdo už ani nadšením nedokázal stát v klidu na místě. Němčinářská část výpravy byla také hned pobavena vtipnými citacemi na vstupenkách (Eintrittskarten, chcete-li), které nám byly rozdány. Na našich například stálo: „*Schwerer als Luft? Solche Flugmaschinen sind unmöglich!*“ (William Thomson) – no řekněte, není to k popukání?

Vybaveni obědovými balíčky jsme se vydali do labyrintu chodeb a místností, odhodláni najít a prozkoumat i ty sebemenší výstavičky. V muzeu bylo pět stálých a opravdu velkých expozic: *Natur und Erkenntnis*

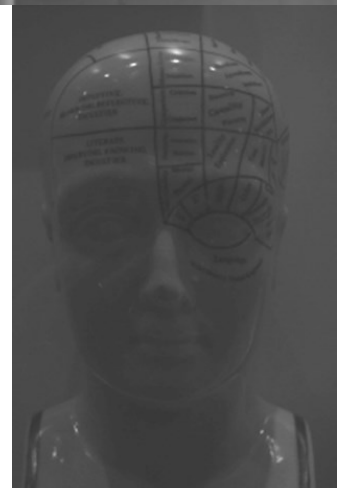
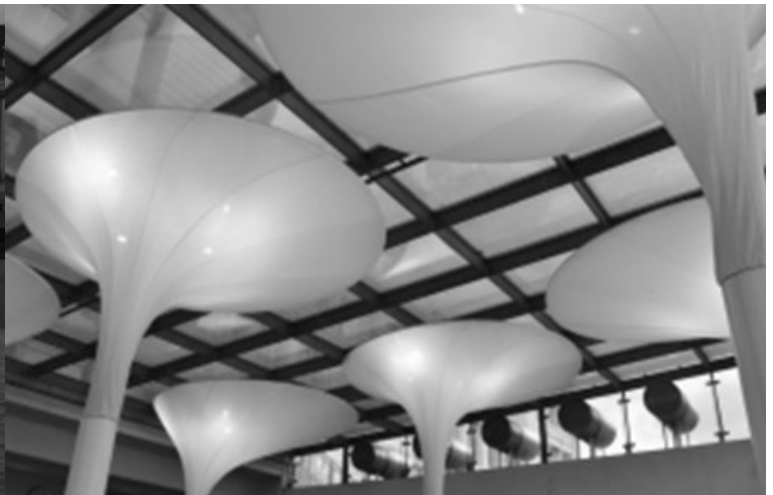
(Příroda a poznání), *Lokomotive Erlebnis* (Vlaková dobrodružství), *Schwerindustrie* (Těžký průmysl), *Energie a In Arbeit* (V práci). Ty byly samozřejmě velmi zajímavé a poučné, ale my jsme je spíše jen tak rychle prolétli, protože jsme chtěli mít dostatek času na jednu zbrusu novou a nejvíce návštěvníků lákávající expozici – *DIE WELTRAUMAUSSTELLUNG* („Nesmírná“ vesmírná výstava).

Tam jsme se opravdu vyřádili. Mohli jsme si vyzkoušet тренаžér pro kosmonauty, na kterém trénují pohyb ve stavu bez tíže. Za poslechu hudby si poležet pod plátnem, na kterém byly promítány záběry Země z vesmíru (jako v planetáriu). Zkusit si připojit modul k vesmírné stanici, úspěšně kolonizovat Mars anebo si za pomoci stínu naší ruky prolistovat starou encyklopedii.

Osobně jsme se nejvíce těšili na výstavu letadel v posledním patře, nicméně když už jsme do těchto výšin konečně vystoupali, zjistili jsme, že právě dnes probíhá přestavba této expozice a že z letadel pro dnešek tedy nic nebude.

Po celém dni stráveném za zdmi muzea jsme se rozhodli mrknout i na Schönbrunn, kam jsme doběhli a zjistili, že už stejně nemáme čas, tak jsme se tam alespoň vyfotili a zase jsme běželi zpátky. Ani tu vídeňskou kávu jsme si nedali.

Anna Hábllová, Martina Paukertová, septima

Vychutnejte si palačinky s domácími marmeládami, pobavte se s lahvi nebarvenější limonády v okolí, odpočiňte si nad šálkem čaje a rázvorovými bonbony, vedle filosofické debaty nad hrnkem lahodné kávy. Neváhejte a navštivte naši čajovnu ve sklepních prostorách školy. Zavítejte do u!

Materialistovi

Věnuji ti báseň, nemá velkou cenu,
vůbec nic si za ní nekoupíš.
Nevyvolá úsměv, nezíská ti ženu,
jednou si ji přečteš, pak jí zahodíš.

Pohledem zpražíš tichá slova,
báseň nic víc není,
jenom rýmy v řádcích zapsané,
co možná někdy v peníze se změní.

Ale z téhle básně nic víc nevytlučeš,
než jen papír a ten inkoust, kterým jsem ji psal.
Což nevidíš, či možná vidět nechceš,
že víc než pouhý papír básní jsem ti dal?

Svoboda slova

Slovo je krásné, jemné, nespoutané,
má v sobě víc, než může se ti zdát.
Slovo to září, žárem vlastním plane,
slovem lze mysl, srdce oklamat.

Slovy dáš lásku, rudý růže květ,
slovy dáš bolest, tu je třeba ctít.
Slova jsou všechno, slova mění svět,
slova jsou vše, co dáš a můžeš vzít.

Když slovo je krásné, svobodné a hravé,
když slovo je hlavním prvkem vesmíru,
jak to, že člověk, jenž mezi slovy plave,
spoutá je na list papíru?

Když padá hvězda

Když padá hvězda, máš si něco přát,
říct jí, že city nevyjádří slova,
že nemůžeš jen vzít a nazpět nedávat,
že vše co bylo, stane se znova.

Tolikráts odpověď žádal,
však nezjistil jsi nic.
Tolikráts zbytečně strádal,
a přec otázek máš na tisíc.

A kdybys mohl, vrátil bys život zpět,
řekl bys jiná slova, přál by sis věc jinou.
Hloupost a nejtemnější propast béd,
když nedostals nic, jak tak léta plynou.

Když padá hvězda, máš si něco přát,
pokud jsi další, co našťestí snad věří,
měl bys mu rychle sbohem dát,
když odplouvá pryč, jak labuť v černém peří.

Holub

Mami! Mami! Chci být holubem,
holubi to totiž lehké mají.
Plachtí si volně, nespoutá je zem,
k životu všechno dostávají.

Lidé jim dají vše, co potřebují,
vždyť málokdy, co spadne, seberou,
holubi tloustnou, volně poletují
a pak se na nás ještě vyserou.

Přihrávači

Početní, šedí, bezvýrazní,
co příliš často převlékají dres,
čekají, a když povel zazní,
jdou a s nimi také jejich přítel stres.

Nemají žádnou slávu, ocenění,
jsou jenom kompars, věčně v pozadí,
proniknou všude, k sportu, do umění,
je na ně spoleh nezradí.

Nemají jména, ztratila se v čase,
pomohli slavným vzhůru na vrchol.
Ve stínech žili a žít budou zase,
přihrají vždycky, nedají však gól.

Smějí se spolu a jsou spokojení,
nehloupni, proč je lituješ?
Někdo má slávu a jim zbylo snění
a co ty? Střílíš anebo přihraješ?

Pozitivní přístup

No, tak jestli vám to pomůže,
hůř už nám býti nemůže,
tak buďme aspoň veselí,
když už je všechno v prdeli.

Básníci

Pokud múzy mlčí dokonce i v míru,
pak básníci hledí vzhůru na nebe
a na všech hvězdách skrytých ve vesmíru,
vidí bezeslovné vzkazy jenom pro sebe.

Pak už jenom shlédnou dolů ke svým nohám
a těm hvězdným vzkazům dají půvab slov,
napíšou, co vidí, já však ten dar nemám,
pohlédnu-li k nebi, spatřím jenom nov.

Podzimní

Z dále slyším šepot opadaných stromů,
vidím jejich větve čekající na sních.
Na obzoru ptáci zamířili na jih,
jakpak potom zase najdou cestu domů?

Anděl strážný

O půlnoci na okno mi klepal,
okřídlený člověk obalený září.
Snad iluzí byl snu, co večer se mi zdál,
proč pak ale lítost byla v jeho tváři?

Na okenní sklo jsem položila ruku,
překvapil mě náhle jeho úsměv vážný,
poznala jsem beze slov, či zvuku,
proč tak na mě hledí, on, můj anděl strážný.

Omluvně se usmál a pak zmizel tiše,
pokoj zdál se nyní nekonečně chladný,
svět barev byl náhle nočních stínů říše,
když už nad mou duší nebděl anděl žádný.

Teď jen tmu za oknem vídám,
část mě už v ní také zmizela,
nůžkami z papíru netečně stříhám,
malinkou figurku anděla.

Namyšlenci

V hovoru sám sebe pokaždé když zmíníš,
mluvíš v množném čísle v první osobě,
nechtěj po mě verše, když jim nerozumíš,
nechtěj po mě báseň, bude o tobě.

Básníci 2

Z pokolení lidí básníci jsou výjimkou,
nejdivnější v prapodivném druhu.
Žádný člověk nejde životem svým přímou,
ale jenom básník chodí stále v kruhu.

Růže

Poplašeně skloní skráně,
rudé květy, světla plny,
na vrcholku strmé stráně,
roste růže a má trny.

Na kritiku klidně čeká,
hrdá na to jaká je,
vždyť na rozdíl od člověka,
svoje trny neskryje.

Poznatek

Stačí jen malý kousek nebe,
abychom mohli do ráje.
A ještě menší kousek pekla,
abychom došli do háje.

Maska

Řekla jsem si jednou: „Naučím se lhát,
tak se stanu každým, kým si budu přát.
Stačí dvě, tři slova, realita praská,
zmizím jako pára, zůstane jen maska.
V nekonečné hře pro prázdné divadlo.“

Lidé jsou jen kompars a svět jeviště,
místo prken tráva, místo stropu nebe,
„Koho že to hraju? Už vím, sama sebe!“
Zdá se, že jsem zkrátka příliš dobrý lhář,
není žádná maska, jenom moje tvář.

Lovec

Číhám tu na zvěř bez luku či kuše,
místo nich pero vzal jsem na svůj lov
a s ním bílý papír, zrcadlo mé duše,
bláhový jsem lovec, lovec krásných slov.

Gellner

Maminka mi řekla: „Nečti Gellnera,
bude to mít na tě špatný vliv.
Zejména pak takhle z večera.“
Tos' mi ale mamí měla říci dřív.

Potichu si nyní šeptám básně,
z knihy, co bych prý číst neměla,
cítím se tak nevýslovně krásně,
co by řekla máma, kdyby věděla?

Tvrdí, že mi Gellner kazí pohled na svět,
na zemi je totiž cyniků už dost,
jestli si to myslí, pak by měla vědět,
že mi pohled kazí celá společnost.

PNP

e) Nemám žádné právo vyrušovat ticho, které ke mně tak laskavě přišlo. Toulám se myslí dál a po chvíli zapomenu na to, že kdy byly nějaké tóny. A jak se tak mlčenlivě procházím, pomalu usínám. Nemusím se obávat spánku, alespoň bude moje čekání kratší? Čekání na co? Na zázrak, na šepot, na cokoliv? Netuším, a tak spím, a nemám žádné sny.

Už byste se nejradši někam rabrabali? Do sklepa! Do **MINU**!

Jak jsme se vydaly na Keplera

Když má někdo tři zastávky tramvají od školy místo Palmovky Hrad.

Stojíme na zástavce, a kdyby kolem nás neprocházela velká skupina lidí v našem věku, nevěděly bychom kam jít. Nenápadně je tedy sledujeme a naštěstí jsme dovedeny před spodní vstup Gymnázia Jana Keplera. Tam už se setkáváme s postrádaným bývalým spolužákem Robinem Zenkerem, který nás dovede až k ředitelně, kde se máme setkat s paní zástupkyní Ivanou Landsingerovou, protože pan ředitel Jiří Růžička dnes ve škole není. Nikde ale nemůžeme najít ani paní zástupkyni, a tak nesměle vyčkáváme, až se rozhodneme zeptat pana tělocvikáře, zda neví, kdy paní Landsingerová dorazí. Ten nám odpovídá, že opravdu neví, a když se ho ptáme, jestli netuší aspoň, kdy přibližně by se tady mohla objevit, řekne jen: „Já vám ji nevykouzlím,“ a nechává nás v nesnázích stát na chodbě dál. Naštěstí se nás ujme školní poradkyně, která paní zástupkyni zavolá a loučí se s námi slovy, že paní zástupkyně tady bude za patnáct minut a teď se můžeme jít podívat třeba do knihovny.

Knihovna je srovnatelné velikosti jako ta naše, ale díky tomu, že je jedna ze stěn celá z francouzských oken vedoucích na střešní terasu, je knihovna mnohonásobně prosvětlenější. Aby se studenti dostali ke knihám v nejvyšších policích, jsou jim k dispozici pojízdné schůdky. Obsah polic je, alespoň podle našeho rychlého průzkumu, více naučný a beletrický než u nás.

Zbytek volného času využíváme k další prohlídce školy a nasávání její atmosféry. Od PORGu se interiér gymnázia liší opravdu výrazně už jen svojí velikostí. Široké a dlouhé chodby, dvě rozlehlá křídla, několik pater a nespočet tříd s názvy jako H1.3 jsou pro nás, jako studentky z malé školy, dosti děsivé.

Jirásek, Czech for foreigners, antika a Frankofonie

I když nebyla paní profesorka češtiny úplně nadšená, když nás poprvé viděla (její lehce pohrdlivé „Z PORGu?“ ji prozradilo), na začátku hodiny se její přístup rychle změnil – mile nás představila a našla nám místa v lavici. Celá třída je uklizená, nikde nejsou žádné obrázky, gauč, ani nic podobného. Není to sice kmenová třída prváků, ale i od primánů, kterým tato třída patří, bychom očekávaly větší nepořádek. Z okna této třídy je vidět Petřínská rozhledna, výrazný rozdíl od našeho

pána v okně. V první části hodiny si povídají o Jiráskovi, připadáme si spíš jako na hodině dějepisu, než češtiny, ale výklad vůbec není nudný. Paní profesorka nás zaujala a je vidět, že ví, o čem mluví. V druhé části si rozdávají práce z minulého týdne, měli napsat esej o Kytici na 5400 znaků. Paní profesorka nejprve shrne chyby, které se vyskytovaly ve většině prací a potom, když si jednotlivě všechny volá k tabuli, okomentuje každému práci jednotlivě.

Jako další je hodina angličtiny, kterou vede velmi příjemná rodilá mluvčí, profesorka Sarah Grafová. I když jsme se jí snažily vysvětlit, že má vyučovat jako obvykle a dělat, že na hodině nejsme, strávila několik minut konverzací s námi a poté si asi dvacet minut s ostatním povídala o tom, jak jejich hodina normálně probíhá, abychom si mohly udělat jakousi představu. Hodně nás překvapuje, jak jsou všichni žáci stydliví a potichu, i přes to, že paní profesorka je velmi sympatická a ptá se na spoustu otázek. Ve zbytku hodiny rozebírají práce, které psali minulý týden na hodině. Měli za úkol napsat krátký text o tom, co je těžké na češtině pro cizince. Nebaví se jenom o chybách, ale také o samotném obsahu a paní profesorka jim vypráví i o tom, co bylo a stále je nejtěžší pro ni.

Dějepis začíná jako třídnická hodina, řeší se absence a další organizační věci. Po asi deseti minutách se přesouvají k antice, o které se právě začínají učit. Baví se o slavných autorech z té doby a probírají polohy známých řeckých měst a památek v atlasech.

Jako poslední hodinu máme francouzštinu. Přivítá nás paní profesorka s hodně vysokým a tichým hlasem, a i když jím mluví celou hodinu, všichni žáci ji poslouchají a ve třídě je opět ticho. Celkem nepřekvapivě pracují s učebnicí a dělají pár cvičení na Frankofonii, což pro všechny francouzštináře není nic neznámého.

Keplerův Koráb a sbohem

Celý den ukončujeme návštěvou jídelny, ke které jen stačí sejít do nejnižšího patra. Na výběr jsou tři jídla – segedínský guláš s houskovými knedlíky, pečený pangasius s bylinkami a bramborovou kaší, a vegetariánský wrap. My se rozhodujeme pro druhou možnost a jako dezert si kupujeme ještě koblihu s čokoládou, to

Plánovaná rekonstrukce pudy

vše za padesát korun, které můžeme zaplatit i v hotovosti (čaj a voda jsou k dispozici zadarmo). Kromě klasických jídel si můžeme koupit i nějakou sušenku, zmrzlinu a pití, je to v podstatě jako večerka a jídelna dohromady. Celé jídlo je opravdu dobré, dokonce i bramborová kaše chutná jako opravdová bramborová kaše, což ve školních jídelnách není úplně obvyklé.

Po obědě se už loučíme s Robinem a odcházíme na tramvaj. Povídáme si o našich pocitech z návštěvy Keplera a shodujeme se na tom, že PORG asi není tak jedinečný, jak jsme si myslely. Možná bude něco na tom mít v jednom ročníku místo dvaceti tří spolužáků 119, ale není to něco pro každého. Jeden den rozhodně není dostatečně dlouhá doba na seznámení se se všemi výhodami a nevýhodami školy, a tak náš posudek není úplně objektivní. Ale i přes všechno dobré na Keplerovi se rády vracíme k barevným chodbám, hlučným přestávkám (i hodinám) a pytlíkové bramborové kaši. Protože doma je doma.

Klára Šimonová, Františka Tranová; kvinta

Příprava rekonstrukce části pudy, o které jsme psali na konci loňského školního roku, stále běží. Běží svým tempem, které bohužel ne vždy závisí jen na nás, ale často na úřadech. A urychlit nejde. V tuto chvíli už máme stavební povolení na rekonstrukci jedné třetiny. Na základě předběžného cenového rozpočtu jsme zjistili, že bychom finančně zvládli rekonstrukci větší části. Připravujeme tedy projekt na druhou třetinu. Jakmile budeme mít projekt (zhruba za dva týdny), zadáme vypracování cenové nabídky několika firmám a poté proběhne výběrové řízení. Obě části by se pak měly rekonstruovat najednou, aby byla realizace co nejvýhodnější. Počítáme, že s rekonstrukcí začneme v polovině dubna. Mezitím bude čas na vyřízení stavebního povolení druhé části. Půjde-li vše tak, jak má a jak předpokládáme, bude rekonstrukce dokončena v polovině letních prázdnin. V září bychom tak mohli nové prostory otevřít v rámci oslav 25. výročí PORGu. Až se práce na půdě zahájí, můžeme my, učitelé, studenti, rodiče, začít uvažovat o využití prostorů, které se uvolní.

A které prostory se uvolní a s čím se na půdě počítá? V jedné třetině vznikne výtvarný atelier, prostornější počítačová učebna (s možností připojení více počítačů a s pracovními místy pro notebooky) a dále jazykové učebny. Ve druhé části se počítá s několika učebnami "seminárními" pro cca 15 studentů. O jejich konkrétním využití prozatím rozhodnuto nebylo, diskuse nad možnostmi, které se nabízejí, proběhne ruku v ruce s rozvahou, jak naložit s uvolněnými prostory v suterénu a přízemí školy. (27. 2. 2015)

Andrea Výšková, ředitelka PORG Libeň

Šálek čaje jen o páře? Poesie pouze v nedeli? U u nikoliv!

Die Deutsche Seife

KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ

Draußen ist noch kalt...ziemlich * PORG hatte einen Abiturball * Baugruppe ist super! * Der Teetag auf PORG war auch super! * Septima erfrischt euch! * Und auch unterhält..!

KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ* KURZ

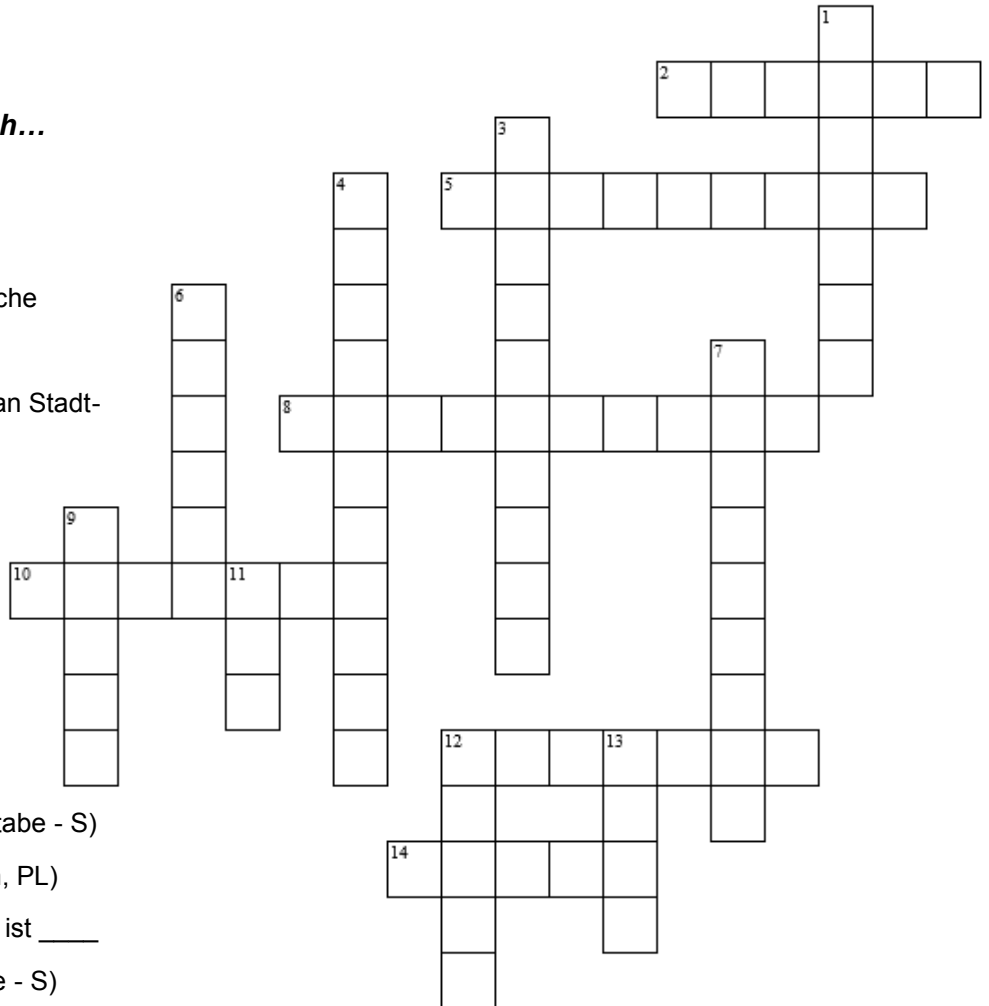
Und auch ein Rätsel für euch...

horizontal

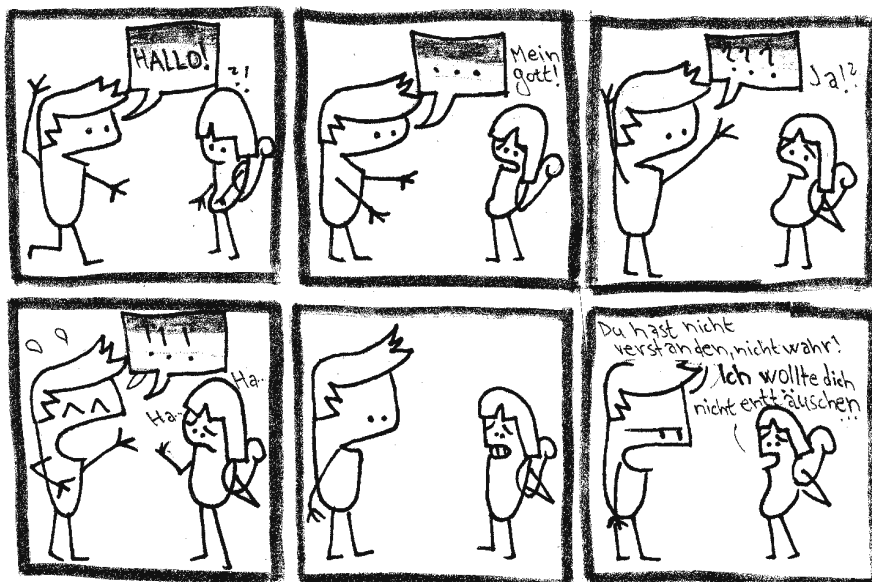
- 2. Land(HU)
- 5. die Regeln für die ganze Sprache
- 8. Land(A)
- 10. einen Teil der Stadt nennt man Stadt-
- 12. Land(CH)
- 14. 30 Tage

vertikal

- 1. Stadtstaat in Italien (VA)
- 3. Land(F) 4. Land(DE)
- 6. die kalte Jahreszeit
- 7. nicht einfach (der erste Buchstabe - S)
- 9. z. B. Katze, Hund... (allgemein, PL)
- 11. jemand, der schon nicht lebt, ist ____
- 12. material (der erste Buchstabe - S)
- 13. etw. lustiges gesagt

Honza Jilek, septima

English page

English class exercise; Transitional words

GROUP 1

I am Josef **and** this is Vojta.

Also Jachym is in our group.

Besides, we are cool kids.

First, we are smart. **Second**, we're well-educated. **Third**, we know how to party.

In addition, our party is the best party.

In the first place, we have loads of alcohol. **In the second place**, we have the best girl. **In the third place**, we have loads of cash.

Furthermore, we know how to spend it.

Moreover, we're gentle, but rude boys.

To begin with, you need to have a big house. **Next**, you need girl. **Finally**, the girls need your address.

Accordingly, you got to have a bathtub.

And so you need to wear no swimsuit.

As a result of that, there will be a new generation arriving shortly.

Consequently, our generation will die once.

For this reason, we need to party even more.

Hence, we put our hands in the air, so it looks bigger. Then we put our hands down and therefore it looks smaller.

Thus, when our generation passes away, party will die.

GROUP 2

Our generation is smart **and** beautiful. **Also**, we didn't ruin the economy, at least not yet. **Besides** we are just overall better. **First**, there is the fact that we use the Internet and we do it well. **Second**, we've got an ever-present feeling of guilt inside of us since we have access to all the information about how many things are wrong with the world and we're doing nothing to change that. **In addition**, we're living incredibly amazing lives in comparison, and this awareness makes us more cynical and emotionally numb. **Furthermore**, we have so many opportunities but can't really decide on anything. **Moreover**, we are told these decisions are life-changing, which results in an unhealthy amount of stress. **To begin with**, there is the need to choose your school, **next** your highschool and **finally** your college, work and, if you're lucky, how you're gonna die. We react **accordingly**. **And so** we drown in doubts, sinking lower and lower as a result. **Consequently**, we feel that we have only short time to have fun and for this reason, we're overdoing it with parties. **Hence**, our maturing is not natural, so when others preach responsibility to us, we know they're right and we know we're not very ready and **then** we push it down and try to cling to childhood for just a bit longer. **Therefore**, we're a generation of cognitive dissonance – we're thinking "responsibility, helping the world, making progress", but we're not *ready* and **thus**, we're doing little and feel awful about it.

lepší skupina na AJ, septima

Arnot

No, ono takové rameno svatého Víta, které Václav dostal od Jindřicha Ptáčníka, to bylo cennější než eurodotace. No, ony by se pak hrnuly samy...

(bavíme se o rasismu)

MA: No, v tomhle má Evropa taky docela černý svědomí.

M. A.: Proč jim to manželství od začátku nefungovalo?

F. Ch.: Byl mezi nimi věkový rozdíl 35 let.

P. V.: Věk je jenom číslo!

Bukovský

Píšeme test:

Žáci: Ale tohle jsme nebrali...

J. B.: To je jedno, přece jste o tom něco číst museli, ne?

J.B.: Marku, jdete na zeměpisnou olympiádu, měl jste nejvíc bodů.

M. M. K: Ale já to nepsal...

J. B.: Já mám napsáno, že máte nejvíce bodů, takže tam půjdete.

Valášek

M. V.: Libeň je plná hajlujících stařen, na jejich hajlující ruce usedají holubi jako na ruce sv. Františka z Assisi a někdy hajlují i oběma rukama, když jdou vstříc zapadajícímu slunci.

M. V.: *(vejde do třídy)* Lásky moje, tady mám ty vaše testy.

M. V.: Vy jste mladá ratolest a vaše máma je stará větev.

M. V. o biologii:

Ještě když se to tak bizarně jmenuje: PALOLO!

Toegel

O trimestrálním testu:

Já jsem si ten test taky dával. Měl jsem desítku, ale těsně.

P. J. napíše na tabuli 11 jako 7π/2

D. T.: Jak může být něco tak roztomilý a zároveň otravný?

Fišerová

J. S. najde na zemi čokoládu

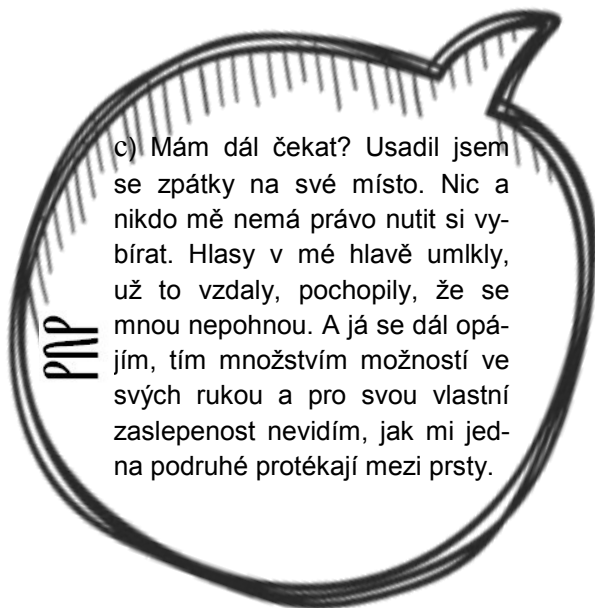
J. Š.: Kubo, to vyhod!

K. F.: Ne, dejte mi to, já to dám do tomboly ve sborovně.

Tatíček

E. H. si rozpustí vlasy, tváří se vtipně a celá třída se tomu směje.

P. T.: To teprve když já si rozpustím vlasy!

Janichová

M. J.: Co se stane, když přiděláte na měděnou střechu zinkový okap?
A. P.: Někdo to ukradne, jste v Čechách!

Toegel

D. T.: Ženy, holení a klíče se nikdy nepůjčují.

Bukovský

J. B.: Ten míč nesmí letět obloukem, musí letět vzduchem!

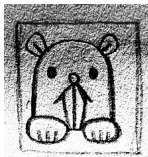
Hillová

L. H.: Petra, heisst du Nora?
M. P.: Nein, Ich heisse Martina.

HOROSKOP

Bobr (21. 3. – 20. 4.)

Kontrolní otázka: Jak moc dobře se staráš o svůj chrup? Víš jistě, že je tvůj zubař opravdu ten, za koho se vydává? Radím ti, zajdi si k dentální hygienistce, je to sice drahé, ale tvoje zuby ti budou vděčné. Zdravím pp. Tégla. Rovnátkáři, vaše drátky jsou tento týden nakloněny libání, tak hodně štěstí. Dej druhou šanci zoubkové víle!

(Bo)Býk (21. 4. – 21. 5.)

Hvězdy promluvily, tvůj týden bude požehnaný a strava pestrá! (Mňam Mňam... však víš.) A s těma hvězdama jsem kecala, věštím z vnitřností. Hovězích.

Kříženci (22. 5. – 21. 6.)

Jehlice osudu nikdy nespočívají, pletou a pletou tvůj svetr života a kříží vlnu jedna báseň. Hladce, obrace, hladce, obrace... Kříží se i tvoje cesty – s kým? Znamení, která jsem obdržela, se dají vyložit dvěma způsoby: osoba obutá do airmaxů nebo revizor. Každopádně to bude v metru. Takže oči na stopkách!

Krab (22. 6. – 22. 7.)

Tak teď dávej dobrej pozor, srabe! Jestli 1. dubna nebudeš chodit vpravo v bok, stane se něco hrozného. Jenom tobě.

Možná na tebe bude celý den pršet. Jenom na tebe. I vevnitř. Možná do tebe i uhodí blesk.

Na druhou stranu, karmě tě bude tak líto, že ti všechno projde. Chceš si svůj vztek vylít na někom jiném? Jdi do toho! Hlavně ale nezapomeň zahladit stopy. Krev nejlépe pouští studenou vodou a před praním fleky postříkej Spitem. 100% funguje.

Leo(š) (23. 7. – 22. 8.)

Tvoje kariéra v radiu se blíží ke konci. Nikdo nechce poslouchat tvůj nabubřelý hlas. Nikoho nezajímají tvé urážlivé poznámky. Nikdo nebude plakat, jestliže zmizíš z povrchu zemského. Asi by sis měl jít sbalit svoje kožichy, Leoši. A Marš ven! (Zbytek padla, tenhle týden jste z dosahu hledáčku osudu.)

Baba (23. 8. – 22. 9.)

Máš pocit, že s každým zimním dnem tvoje tělo stárne a chřadne? A není to náhodou tím, že si neustále namlouváš, kolik máš práce do školy (a trávíš tím zbytečným masochismem víc času, než děláš tím oně práce), že se sotva dostaneš na vzduch? Víš co, běž třeba do botanické zahrady. Kytky jsou fajn. Kytky znamenají fotosyntézu, ta zase víc kyslíku pro tvůj seschlý mozek.

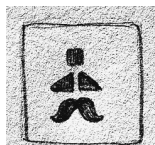
Plotny (23. 9. – 23. 10.)

Dej si na chvilku pokoj s tím ohříváním, tady máme stále zimní měsíce a ty se chováš, jako by už všechno kolem kvetlo. Takže to trochu ztlum, dej si voraz a jeď třeba kempovat. Indukce je pro tebe tento měsíc to pravé.

Knír (24. 10. – 22. 11.)

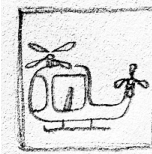
Listopad je dávno za námi, ale ty přece dobře víš, že vous nevyjde z módy nikdy. Že nemáš vousa? A co vlasy, ty máš? Protože jestli jo, tak bys s nima měl/a něco udělat. Jestli jsi chtěl/a změnit účes, ale nebyl/a sis jistý/á a čekal/a jsi na nějaké znamení – tady je. Jdi do toho.

Černý jestřáb (23. 11. – 21. 12.)

V následujících týdnech se měj na pozoru a vyhýbej se stělným zbraním. Ostatně jako každý jiný

den. Ale ty, jestřábe, ty si dej bacha. Znamení mi říkají, že má na tě někdo spadeno. Že by ona vetchá stařenka, kterou jsi včera nepustil/a sednout? Každopádně si poříď zrcátko a koukej se pečlivě za každý roh. Je suis jestřáb.

Nosorožec (22. 12. – 20. 1.)

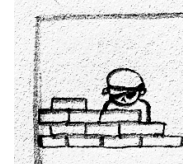
Chápu, že je to ve tvój povaze, ale jít hlavou proti zdi opravdu není nejlepším řešením tvých problémů. Každou hádku sice spolehlivě zarazíš, když se zase necháš odvézt do nemocnice s otřesem mozku, ale vážně ti to bude pojišťovna stále platit? Nebude. Tak pravil osud.

PS: Poškození zdi taky jen tak někdo neuhradí. PPS: Bílá už není v módě. Všem bílým – upřímnou soustrast.

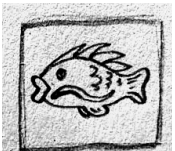
Zednář (21. 1. – 20. 2.)

Je čas odhalit přetvářky a přestat svým blízkým lhát. Slibuji, že pokud tentokrát odpovíš na otázku „Co jsi měl/a dneska k snídani?“ popravdě, vesmír se nezboří. Ale pozor!!! Molekulová struktura obědových pravd je k destrukci světa náchylnější. Lidé, zděte.

Kapr (21. 2. – 20. 3.)

Krizové vánoční období máš za sebou a ty si konečně můžeš oddechnout. Přiznej si to, pokud od tebe někdo něco nechce, ani pes po tobě neštěkne. Ale nic není definitivní, všechno to závisí jenom na tobě. Takže jestli si potřebuješ dát život do kupy, začni teď. Po Vánocích je konkurence přece jen pořád menší. Začni třeba seřazením knih ve své knihovně podle barev.

POEZIE

Z pera primánky Majdy Rusové

Poslední objetí

V ruce její
bílý květ.
Rozpadá se
krutý svět.
Noční obloha...
V hrudi dýka.
Čeká stále, bez ostychu.
Na tváři sladký úsměv.
Zahalena v nočním tichu.
Už jen chvilka...
Černý stín
se nad ní sklání.
Drží ji.
Snad ji ochrání.
Slzy...
Svírá ji
v posledním objetí.
"Sbohem..."
Končí to prokletí...

Porgazeen 61: časopis vydávaný studenty PORG Libeň

Redakce: Eliška Chlebounová, Bára Smolíková, Martina Paukertová, Petra Vávrová, Lída Kulhavá, Petra Mikolášová, Františka Tranová, Klárka Šimonová, Petra Nosková, Lukáš Svoboda, Otto Goldflam, Jonáš Stoilov, Vojtěch Voska

Povídka s volbou: Petra Nosková

Ilustrace: Lída Kulhavá, Petra Mikolášová (nedostatek způsoben neschopností šéfredaktorky)

Šéfredaktorka: Eliška Chlebounová

Sazba, grafická úprava: Eliška Chlebounová

Korektura: Petr Jakubčík

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII—Libeň, 180 00

Ý-mejl: porgazeen@email.com

Cena: 30 Kč

Porgazeen 61 vyšel v dubnu 2015 v nákladu 130 výtisků